

الله أكبر

چارچوب سندای برای کاهش خطر بلایا (۲۰۱۵-۲۰۳۰)

مترجمان:

• مصطفی محقق • عباس استاد تقی زاده • کیوان کریم لو

سرشناسه: راهبرد بین‌المللی برای کاهش خطر بلایا

International Strategy for Disaster Risk Reduction

عنوان و نام پدیدآور: چارچوب سندای برای کاهش خطر بلایا (۲۰۱۵-۲۰۳۰)/آندوین سازمان ملل متحد، دفتر کاهش ریسک بلایا؛ مترجمان عباس استادتقی‌زاده، مصطفی محقق، کیوان کریم‌لو.

مشخصات نشر: تهران: سازمان پیشگیری و مدیریت بحران شهر تهران، ۱۳۹۴.

مشخصات ظاهری: ۴۵ ص: جدول

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۹۳۹۶۰-۶-۱

وضعیت فهرست نویسی: فیپا

یادداشت: کتاب حاضر به عنوان چارچوبی برای کاهش خطر بلایا در سومین کنفرانس جهانی کاهش خطر بلایا در سال ۲۰۱۵ در سندای ژاپن توسط کشورهای مختلف به تصویب رسیده است.

یادداشت: عنوان اصلی: 2015. 2030-2015 Sendai framework for disaster risk reduction.

موضوع: بلاهای طبیعی -- برنامه‌ریزی

موضوع: بلاهای طبیعی -- پیش‌بینی‌های ایمنی

شناسه افزوده: استاد تقی‌زاده، عباس، ۱۳۴۹ - مترجم

شناسه افزوده: محقق، مصطفی، ۱۳۴۷ - مترجم

شناسه افزوده: کریم‌لو، کیوان، ۱۳۶۲ - مترجم

شناسه افزوده: سازمان پیشگیری و مدیریت بحران شهر تهران

شناسه افزوده: کنفرانس جهانی کاهش خطرپذیری بلایا (سومین : ۲۰۱۵ = ۱۳۹۳ : سندای، ژاپن)

شناسه افزوده: Sendai : 2015 : 3th) World Conference on Disaster Risk Reduction

(Japan)

رده بندی کنگره: ۱۳۹۴ چ ۲/ر ۱۴/GB۵۰

رده بندی دیویی: ۳۶۳/۳۴

شماره کتابشناسی ملی: ۳۹۹۲۸۷۲

چارچوب سندای برای کاهش خطر بلایا (۲۰۱۵-۲۰۳۰)

مترجمان: مصطفی محقق، عباس استادتقی‌زاده، کیوان کریم‌لو

زیر نظر: معاونت آموزش، پژوهش و مشارکت‌های اجتماعی سازمان پیشگیری و مدیریت بحران شهر تهران

صفحه آرایشی: سید وحید دشتیان مقدم

تیراژ: ۱۰۰۰ نسخه

نشانی: انتهای غربی بزرگراه جلال آل احمد، نرسیده به بزرگراه آیت‌الله اشرفی اصفهانی، نبش نهم شمالی.

فکس: ۴۴۲۶۷۲۶۴

تلفن: ۴۴۲۴۴۰۴۰

www.tdmno.ir

آدرس سایت:

کلیه حقوق چاپ و انتشار این اثر، به سازمان پیشگیری و مدیریت بحران شهر تهران تعلق دارد.

نسخه الکترونیکی متن اصلی این اثر بر روی سایت UNISDR به آدرس

http://www.unisdr.org/we/inform/publications/43291 قابل دریافت می‌باشد

تقریظ سرکار خانم والستروم بر ترجمه چارچوب سندای برای کاهش خطر بلایا:

With thanks to the team
who did the translation -
in the interest of
opportunities for implementation
Margareta Wahlström 4 oct 2015

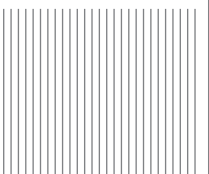
*With thanks to the team who did the translation in the interest of
opportunities for implementation.*

4 oct 2015

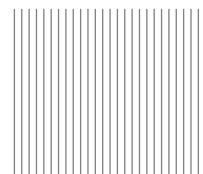
Margareta Wahlström

با تشکر از گروهی که کار ترجمه این اثر را برای ایجاد فرصت‌های
اجرایی به انجام رساندند.

مارگارتا والستروم
۴ اکتبر ۲۰۱۵

صفحه	فهرست
۵	پیشگفتار
۷	سخن مؤلف
۸	بخش اول: مقدمه
۱۲	بخش دوم: خروجی مورد انتظار و هدف
۱۳	بخش سوم: اصول راهنما
۱۵	بخش چهارم: اولویت‌های اقدام
۱۵	اولویت اول: درک خطر بلایا
	اولویت دوم: تقویت راهبری کاهش خطر بلایا
۱۸	به‌منظور مدیریت خطر بلایا
	اولویت سوم: سرمایه‌گذاری در کاهش خطر بلایا
۲۰	برای تاب‌آوری
	اولویت چهارم: ارتقاء آمادگی در برابر بلایا به‌منظور پاسخ مؤثر و
۲۳	باز بهسازی برای باز توانی - توان‌بخشی و بازسازی
۲۶	بخش پنجم: نقش ذی‌نفعان
۲۸	بخش ششم: همکاری‌های بین‌المللی و مشارکت جهانی

پیشگفتار

سوانح و بلاایای طبیعی از دیرباز همراه بشر بوده‌اند و صدمات جبران‌ناپذیری را بر پیکره جامعه بشری وارد ساخته‌اند. گسترش شهر و شهرنشینی و افزایش تدریجی تعداد شهرهای بزرگ در جهان به‌خصوص در کشورهای در حال توسعه و از جمله ایران، از یک‌طرف و رشد شهرها، تمرکز و تجمع جمعیت و افزایش بارگذاری‌های محیطی و اقتصادی بر بستر آن‌ها از طرف دیگر در دهه‌های اخیر، باعث گردیده که جوامع در برابر وقوع بحران‌های طبیعی آسیب‌پذیرتر شده‌اند. شدت و تعداد سوانح مذکور به‌اندازه‌ای زیاد است که مقابله با آن‌ها بعضاً از عهده یک دولت، خارج و لزوم توجه و هماهنگی بین‌المللی را می‌طلبد.

دولت‌های جهان در سال ۲۰۰۵، همزمان با تصویب پیمان هیوگو بر تعهد و عزم خود برای پیشگیری از وقوع و مدیریت بحران‌ها تا سال ۲۰۱۵ تأکید نمودند و در این راستا پیشرفت‌هایی را نیز در سطوح ملی و منطقه‌ای داشته‌اند.

از جمله مهم‌ترین اهداف راهبردی کنفرانس هیوگو که دولت‌های جهان توانستند با مشارکت یکدیگر تا حد زیادی به آن دست یابند می‌توان به موارد زیر اشاره نمود:

- در نظر گرفتن ترکیب مناسبی از سیاست‌ها، برنامه‌ریزی‌ها و طراحی‌ها در کلیه سطوح با تأکید بر مراحل مختلف چرخه مدیریت بحران می‌باشند؛
- توسعه و تقویت مؤسسات، مکانیسم‌ها و ظرفیت‌ها در کلیه سطوح بخصوص در سطح جوامع که به‌طور نظام‌مند منجر به ایجاد بازگشت‌پذیری و تاب‌آوری در برابر خطرهای می‌گردد؛
- ادغام و یکپارچه‌سازی سیستماتیک و نظام‌مند رویکردهای کاهش خطرپذیری با برنامه‌های آمادگی، مقابله و باز توانی.

با عنایت به تجربه موفق پیمان هیوگو و با توجه به اتمام مدت‌زمان تعهد پیمان مذکور، دولت‌های جهان در روزهای چهاردهم تا هجدهم مارس ۲۰۱۵، اقدام به برگزاری کنفرانسی جهانی در سنندای میاگی ژاپن نموده و ضمن تصویب چارچوبی متمرکز، آینده‌نگر و اقدام‌گرا، برای سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۳۰ و شناسایی روش‌های همکاری بین‌المللی در راستای افزایش تاب‌آوری، اقدامات زیر را به انجام رساندند:

- تصویب چارچوب موجز متمرکز، اقدام‌گرا و آینده‌نگر برای اقدامات مرتبط با کاهش بلایا برای سال‌های پس از ۲۰۱۵؛
- تکمیل ارزیابی و بازبینی اجرای چارچوب اقدام هیوگو (۲۰۰۵-۲۰۱۵) با عنوان ایجاد تاب‌آوری ملل و جوامع در برابر بلایا؛
- در نظر گرفتن تجربیات به‌دست‌آمده از استراتژی‌ها، نهادها و طرح‌های ملی و بین‌المللی در حوزه

کاهش خطر بلایا؛

● شناسایی روش‌های همکاری مبتنی بر تعهدات به‌منظور اجرای چارچوب پس از ۲۰۱۵ در راستای کاهش خطر بلایا؛

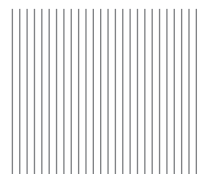
● تعیین روش‌های بررسی دوره‌ای اجرای چارچوب کاهش خطر بلایا در سال‌های پس از ۲۰۱۵. نوشتار حاضر ترجمه سند تصویب‌شده در کنفرانس مذکور، با عنوان «چارچوب سند سنندای برای کاهش ریسک بلایا (۲۰۱۵-۲۰۳۰)» است که برای اولین بار در ایران، توسط سازمان پیشگیری و مدیریت بحران شهر تهران به انجام رسیده و به تائید سرکار خانم مارگارت والس‌تروم، نماینده ویژه دبیر کل سازمان ملل متحد در کاهش ریسک بلایا نیز رسیده است.

امید است سازمان‌های دولتی و غیردولتی مختلف دخیل در امر مدیریت بحران بتوانند با بهره‌گیری از رهنمودهای ارائه‌شده در سند حاضر، اقدامات خود در زمینه پیشگیری، آمادگی، بازتوانی و مقابله با بحران‌ها را به‌گونه‌ای منسجم و هماهنگ به انجام رسانند تا ضمن هم‌افزایی اقدامات به انجام رسیده نیل به هدف نهایی که همانا، افزایش تاب‌آوری جوامع و کاهش ریسک سوانح و بلایا است، تسهیل گردد.

نهایتاً، از مترجمین محترم و کلیه کسانی که در به ثمر نشستن این نوشتار تا مرحله انتشار نقش داشته‌اند، تقدیر و تشکر می‌گردد.

دکتر احمد صادقی

رئیس سازمان پیشگیری و مدیریت بحران شهر تهران

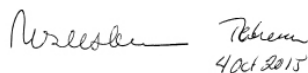
سخن مؤلف

چارچوب‌سنندای برای کاهش ریسک بلایا (۲۰۱۵-۲۰۳۰) در سومین کنفرانس جهانی سازمان ملل متحد در سندای ژاپن در تاریخ ۱۸ مارس ۲۰۱۵ به تصویب رسید. این چارچوب حاصل مشاوره ذی‌نفعان است که در مارس ۲۰۱۲ آغاز و با مذاکرات بین‌دولت‌های مختلف از ژوئیه ۲۰۱۴ تا مارس ۲۰۱۵ و بنا به درخواست مجمع عمومی سازمان ملل متحد و حمایت دفتر کاهش خطرپذیری این سازمان تدوین گردید.

چارچوب‌سنندای جایگزین چارچوب هیوگو برای اقدام (Hyogo Framework for Action) ۲۰۰۵ - ۲۰۱۵ (HFA) می‌باشد: ایجاد تاب‌آوری ملل و جوامع در مقابل بلایا. HFA به منظور ایجاد انگیزه بیشتر به کار در سطح جهانی و تحت چارچوب بین‌المللی اقدام برای دهه بین‌المللی کاهش بلایای طبیعی ۱۹۸۹ و راهبرد یوکوهاما برای جهانی امن‌تر: دستورالعمل‌های پیشگیری، آمادگی و کاهش بلایای طبیعی که طرح عملیاتی آن در سال ۱۹۹۴ و راهبرد بین‌المللی کاهش بلایا در سال ۱۹۹۹ تدوین گردید.

چارچوب‌سنندای بر پایه عناصری تدوین شده که تداوم کار از سوی دولت‌ها و سایر ذی‌نفعان تحت چارچوب اقدام هیوگو را تضمین نموده و در عین حال شماری از نوآوری‌ها را که در حین مشاوره‌ها و مذاکرات مطرح می‌شوند، معرفی می‌نماید. بسیاری از کارشناسان، به دلیل تأکیدی که در چارچوب مذکور بر مدیریت ریسک بلایا - در برابر مدیریت بلایا - شده است، تغییرات چشمگیری را در آن شناسایی کرده‌اند که تعریف هفت هدف جهانی کاهش ریسک بلایا به عنوان یک پیامد قابل انتظار، تعیین هدف در راستای پیشگیری از ریسک‌های جدید، کاهش ریسک‌های موجود و تقویت تاب‌آوری و همچنین مجموعه‌ای از اصول راهنما، شامل مسئولیت اولیه دولت‌ها در پیشگیری و کاهش ریسک بلایا و تمام مؤسسات درگیر در سطح جامعه و دولت از آن جمله است. علاوه بر این، دامنه کاهش ریسک بلایا به طور قابل توجهی بر تمامی مخاطرات طبیعی و انسان‌ساخت و مخاطرات و ریسک‌های محیطی، فن‌آورانه و زیست‌محیطی متمرکز شده است. چارچوب‌سنندای، همچنین موارد زیر را در بر می‌گیرد:

نیاز برای بهبود فهم ریسک بلایا در تمامی ابعاد آن، ویژگی‌های مخاطره و آسیب‌پذیری، تقویت کنترل ریسک بلایا شامل برنامه‌های ملی، کارکرد مدیریت ریسک بلایا، آمادگی برای بازسازی بهتر، شناخت ذی‌نفعان و نقش آن‌ها، بسیج سرمایه‌گذاری حساس به ریسک به منظور جلوگیری از وقوع ریسک‌های جدید، تاب‌آوری زیرساخت‌های بهداشتی و میراث فرهنگی، تقویت همکاری‌های بین‌المللی و مشارکت جهانی و سیاست‌ها و برنامه‌های اهداء کمک شامل حمایت‌های مالی و وام‌ها از سوی مؤسسات مالی بین‌المللی. همچنین برنامه جهانی و منطقه‌ای کاهش ریسک بلایا به عنوان سازوکارهایی برای انسجام در تمامی برنامه‌ها، نظارت‌ها و بررسی‌های دوره‌ای که برای حمایت از نهادهای نظارتی سازمان ملل متحد وجود دارند، به رسمیت شناخته شدند. UNISDR موظف به حمایت از اجرا، پیگیری و بازنگری چارچوب‌سنندای گردیده است.

4 Oct 2015

مارگارتا والستروم

نماینده ویژه دبیر کل سازمان ملل متحد

در کاهش ریسک بلایا

بخش اول: مقدمه

۱. چارچوب سندای به منظور کاهش خطر بلایا برای سال‌های ۲۰۱۵-۲۰۳۰ در سومین کنفرانس جهانی کاهش خطر بلایا که از ۱۴ تا ۱۸ مارس ۲۰۱۵ در سندای، میاگی ژاپن برگزار شد، به تصویب رسیده است. کنفرانس مذکور فرصت منحصر به فردی به شرح زیر در اختیار کشورها قرار داده است:

الف - تصویب چارچوب موجز، متمرکز، اقدام‌گرا و آینده‌نگر برای اقدامات مرتبط با کاهش خطر بلایا برای سال‌های پس از ۲۰۱۵؛

ب - تکمیل ارزیابی و بازبینی اجرای چارچوب اقدام هیوگو (۲۰۱۵-۲۰۰۵) با عنوان ایجاد تاب‌آوری ملل و جوامع در برابر بلایا^(۱)؛

ج - در نظر گرفتن تجربیات به دست آمده از استراتژی‌ها، نهادها و طرح‌های ملی و بین‌المللی در حوزه کاهش خطر بلایا و توصیه‌های آن‌ها و همچنین موافقت‌نامه‌های منطقه‌ای مرتبط با اجرای چارچوب هیوگو؛

د - شناسایی روش‌های همکاری‌های مبتنی بر تعهدات به منظور اجرای چارچوب پس از ۲۰۱۵ در راستای کاهش خطر بلایا؛

ه - تعیین روش‌های بررسی دوره‌ای اجرای چارچوب کاهش خطر بلایا در سال‌های پس از ۲۰۱۵.

۲. طی کنفرانس جهانی، دولت‌ها یکبار دیگر بر تعهد خود برای کاهش خطر بلایا و ایجاد تاب‌آوری از طریق دمیدن روحی تازه بر کالبد این موضوع در بستر توسعه پایدار و ریشه‌کنی فقر و تلفیق مناسب آن با سیاست‌ها، طرح‌ها، برنامه‌ها و بودجه در تمامی سطوح و نظر داشت آن در چارچوب‌های مرتبط تأکید به عمل آوردند^(۲).

۱- ۶/۲۰۶.A/CONF و فصل اول، قطعنامه ۲

۲- تاب‌آوری به نحو ذیل تعریف شده است: «توانایی یک سیستم، جوامع محلی یا جامعه در معرض مخاطرات برای مقاومت و جذب و رفع آثار یک مخاطره و بازسازی پس از وقوع آن طی زمان قابل قبول و به شکل کارآمد از طرق گوناگون از جمله حفظ و احیاء ساختارها و کارکردهای اساسی و ضروری.» دفتر سازمان ملل متحد برای کاهش خطر بلایا (UNISDR)، فرهنگ اصطلاحات کاهش خطر بلایا، ژنو، ۲۰۰۹

(<http://www.unisdr.org/we/inform/terminology>)

چارچوب اقدام هیوگو، درس‌های آموخته شده، مشکلات و چالش‌های آینده.

۳. از زمان تصویب چارچوب اقدام هیوگو در سال ۲۰۰۵ همان‌گونه که در گزارش‌های پیشرفت کار در سطوح ملی و منطقه‌ای و همچنین در دیگر گزارش‌های جهانی به ثبت رسیده، پیشرفت‌هایی در کاهش خطر در سطوح محلی، ملی، منطقه‌ای و جهانی توسط کشورهای مختلف و همچنین ذی‌نفعان به دست آمده است که منجر به کاهش میزان مرگ و میر در مورد تعدادی از مخاطرات شده است^(۳). کاهش خطر بلایا، سرمایه‌گذاری مقرون به صرفه‌ای در پیشگیری از خسارات آینده می‌باشد.

مدیریت مؤثر خطر بلایا به توسعه پایدار کمک می‌کند. کشورهای ظرفیت خود را در این امر، ارتقاء بخشیده‌اند. ساز و کارهای بین‌المللی برای توصیه‌های استراتژیک، همکاری و توسعه مشارکت برای کاهش خطر بلایا از قبیل مجمع جهانی و مجمع منطقه‌ای کاهش خطر بلایا و دیگر مجامع همکاری ملی و منطقه‌ای نقش چشمگیری در ایجاد سیاست‌ها و استراتژی‌ها و پیشرفت دانش و یادگیری متقابل داشته‌اند. در مجموع چارچوب اقدام هیوگو ابزاری بسیار مهم برای ارتقای آگاهی‌های همگانی و سازمانی، ایجاد تعهد سیاسی و تمرکز و تسهیل اقدامات توسط طیف گسترده‌ای از ذی‌نفعان در تمامی سطوح بوده است.

۴. با این وجود، در دوره زمانی ۱۰ ساله یادشده، بلایا همچنان خسارات سنگینی را به جا گذاشته‌اند که در نتیجه آن سلامت و ایمنی انسان‌ها، جوامع و کشورهای تحت تأثیر بلایای مذکور قرار گرفته است. در طی این دوره بیش از ۷۰۰ هزار نفر جان خود را از دست داده‌اند، بیش از ۱/۴ میلیون نفر مجروح شده و تقریباً ۲۳ میلیون نفر در نتیجه وقوع بلایا بی‌خانمان شده‌اند. بیش از ۱/۵ میلیارد نفر به طرق مختلف متأثر از بلایا شده‌اند. در این میان زنان، کودکان و افراد آسیب‌پذیر بیشتر از دیگران تحت تأثیر بلایا قرار گرفته‌اند. کل خسارات اقتصادی وارد شده بالغ بر ۱/۳ تریلیون دلار برآورد شده است. به علاوه بین سال‌های ۲۰۰۸ تا ۲۰۱۲، ۱۴۴ میلیون نفر به واسطه وقوع بلایا مجبور به تغییر محل زندگی خود شده‌اند بلایایی که بسیاری از آن‌ها به واسطه تغییر اقلیم از نظر شدت و تعداد افزایش پیدا کرده و پیشرفت در توسعه پایدار را با موانع مواجه ساخته است.

شواهد نشان می‌دهد که در همه کشورهای سرعت مواجهه افراد و سرمایه‌ها در برابر بلایا بسیار بیشتر از سرعت کاهش آسیب‌پذیری بوده است^(۴) که در نتیجه این امر خطرهای جدیدی به وجود آمده و خسارات ناشی از بلایا به طور مستمر افزایش یافته است، به گونه‌ای که تأثیرات شدید اقتصادی، اجتماعی، سلامت، فرهنگی و زیست‌محیطی را در کوتاه مدت، میان مدت و بلندمدت به ویژه در سطح محل و جامعه بر جای گذاشته است. رخداد مجدد بلایای کوچک مقیاس و

۳- چارچوب اقدام هیوگو «مخاطره» را این‌گونه تعریف می‌نماید: «یک رویداد و پدیده فیزیکی و یا اقدام انسانی که می‌تواند بالقوه خسارت بار باشد و باعث مرگ یا جراحت، خسارت به دارایی‌ها، اختلال اجتماعی و اقتصادی و یا تخریب محیط‌زیست گردد. مخاطرات می‌تواند شرایط نهفته و ناپیدایی داشته باشد که موجب تهدید در آینده گردد و خاستگاه‌های متفاوتی داشته باشد مانند طبیعی (زمین‌شناختی، آب و هواشناختی و زیست‌شناختی) یا ناشی از فرآیندهای انسانی (تخریب محیط‌زیست و مخاطرات مرتبط با فن‌آوری).

۴- «آسیب‌پذیری» در چارچوب اقدام هیوگو چنین تعریف شده است: «شرایط ایجاد شده به وسیله عوامل یا فرآیندهای فیزیکی، اجتماعی، اقتصادی و زیست‌محیطی که امکان تأثیرپذیری یک جامعه در برابر آثار مخاطرات را افزایش می‌دهد.»

بلایایی که به آهستگی رخ می‌دهد به طور خاص جوامع، ذی‌نفعان، خانوارها و نهادهای اقتصادی کوچک و متوسط را در معرض وقوع خسارت‌های زیاد و گسترده قرار داده است. تمامی کشورها، به ویژه کشورهای در حال توسعه که خسارات جانی و مالی ناشی از بلایا در آن‌ها به طرز چشمگیری بالاتر است در معرض هزینه‌های رو به رشد پنهان و محتمل و چالش‌های اقتصادی و دیگر موارد قرار دارند.

۵. پیش‌بینی برنامه ریزی و کاهش خطر بلایا به منظور حفاظت مؤثر افراد، جوامع محلی و کشورها و معیشت و سلامت، میراث فرهنگی، دارایی‌های اجتماعی و اقتصادی و اکوسیستم آنان و در نتیجه تقویت تاب‌آوری آنان امری فوری و اساسی است.

۶. تقویت اقدامات برای کاهش مواجهه و آسیب‌پذیری و در نتیجه پیشگیری از ایجاد خطر بلایای جدید و مسئولیت‌پذیری در تمام سطوح، مورد نیاز است.

اقدامات قاطع بیشتری برای تمرکز بر رفع عوامل زیربنایی خطر بلایا مانند آثار فقر و نابرابری، تغییر و تنوع اقلیم، گسترش بی‌برنامه و سریع شهرها، آمایش ضعیف زمین‌ها و فاکتورهای تشدیدکننده از جمله تغییرات جمعیتی، ترکیبات سازمانی ضعیف، سیاست‌هایی که خطر بلایا در آن‌ها نادیده گرفته شده، نبود قوانین و مشوق‌های مناسب برای سرمایه‌گذاری بخش خصوصی در کاهش خطر، زنجیره تأمین پیچیده، دسترسی محدود به فن‌آوری، استفاده ناپایدار از منابع طبیعی، اکوسیستم‌های در حال نابودی، اپیدمی‌ها و بیماری‌های همه‌گیر و جهانگیر مورد نیاز است. علاوه بر این، استمرار تقویت حاکمیت و راهبری مطلوب در کاهش خطر بلایا در سطوح ملی، منطقه‌ای و جهانی و بهبود آمادگی و هماهنگی ملی برای پاسخگویی به بلایا، بازسازی و بازسازی از بازسازی و بازسازی پس از وقوع بلایا برای بهسازی به کمک روش‌های ارتقاء یافته همکاری‌های بین‌المللی، ضرورت دارد.

۷. کاهش خطر بلایا مستلزم رویکردهای پیشگیرانه وسیع و مردم‌محور است. اقدامات مربوط به کاهش خطر بلایا باید مبتنی بر رویکردهای چندمخاطره‌ای و چندبخشی و فراگیر و قابل دسترس باشد تا دارای کارآمدی و اثربخشی گردد. ضمن اذعان به نقش راهبری، تقنینی و هماهنگی دولت‌ها، آن‌ها باید با ذی‌نفعان از جمله زنان، کودکان و جوانان، افراد دارای معلولیت، افراد فقیر، مهاجران، مردم بومی، داوطلبان، صاحبان حرف و مشاغل و کهن‌سالان در طراحی و اجرای سیاست‌ها، برنامه‌ها و استانداردها، ارتباط و مشارکت داشته باشند.

۸. همکاری‌های محلی، منطقه‌ای، بین‌المللی و بین‌مرزی نیز نقش محوری در حمایت از تلاش‌های کشورهای جوامع و نهادهای ملی و منطقه‌ای در کاهش خطر ایفا می‌کنند. سازوکارهای موجود ممکن است نیازمند تقویت بیشتر به منظور ارائه حمایت بیشتر و اجرای بهتر باشد.

کشورهای در حال توسعه به ویژه کشورهای کمتر توسعه یافته، دولت‌های جزیره‌ای در حال توسعه، کشورهای در حال توسعه بدون ساحل و کشورهای آفریقایی و نیز کشورهای با درآمد متوسط در معرض چالش‌های خاص، نیازمند توجه و حمایت ویژه به منظور ارتقای منابع و توانایی‌های محلی از طریق روش‌های دو یا چندجانبه می‌باشند تا بتوانند در زمان مناسب به اجرای پایدار برنامه‌های ظرفیت‌ساز، انتقال تجربه و فن‌آوری یا بهره‌گیری از کمک‌های بین‌المللی

اقدام نمایند.

۹. در مجموع، چارچوب اقدام هیوگو راهنمایی اساسی برای تلاش‌های کاهش خطر بلایا ارائه نموده و به پیشرفت در تحقق اهداف توسعه هزاره کمک کرده است. هرچند اجرای چارچوب هیوگو نقص‌هایی را در پرداختن به عوامل زیربنایی خطر بلایا، تدوین اهداف و اولویت‌ها، در نیاز به تقویت تاب‌آوری بلایا در تمامی سطوح و تأمین ابزارهای کافی برای اجرا نشان داده است.^(۵) شکاف‌های موجود نشانگر نیاز به ایجاد یک چارچوب عمل محور است که دولت‌ها و ذی‌نفعان مربوطه قادر به اجرای آن به شکل حمایتی و متکامل باشند.

۱۰. ده سال پس از چارچوب اقدام هیوگو، بلایا همچنان تلاش‌های مربوط به تحقق توسعه پایدار را با موانع و مشکلات مواجه می‌کند.

۱۱. مذاکرات بین‌الدولی در خصوص دستور کار توسعه پس از ۲۰۱۵، تأمین مالی توسعه، تغییر اقلیم و کاهش خطر بلایا فرصت منحصر به فردی برای تقویت انسجام در سیاست‌ها، مؤسسات، اهداف، شاخص‌ها و سیستم‌های ارزیابی اجرا در جامعه بین‌المللی ضمن احترام به مسئولیت‌های قانونی مربوطه ارائه می‌نماید.

۱۲. کنفرانس خروجی‌ها و دست‌آورد کنفرانس ملل متحد در زمینه توسعه پایدار در سال ۲۰۱۲ «آینده‌ای که می‌خواهیم»، کاهش خطر بلایا و ایجاد تاب‌آوری در برابر بلایا با تجدید فوریت آن در بستر توسعه پایدار و ریشه‌کنی فقر را درخواست نموده و تلفیق آن در کلیه سطوح را مورد تأکید قرار داده است. کنفرانس همچنین کلیه اصول اعلامیه «ریو در زمینه محیط زیست و توسعه» را مجدداً تأیید نموده است.

۱۳. توجه به موضوع تغییر اقلیم به عنوان یکی از عوامل خطر بلایا، ضمن احترام به مسئولیت قانونی کنوانسیون جامع تغییر اقلیم ملل متحد، به طور مناسب و یکپارچه فرصتی برای کاهش خطر بلایا از طریق فرآیندهای مرتبط بین‌الدولی ارائه می‌نماید.^(۶)

۱۴. علی‌رغم این پیش‌زمینه و به منظور کاهش خطر بلایا، نیاز به پرداختن به چالش‌های موجود و آمادگی برای چالش‌های آینده از طریق تمرکز بر موارد ذیل وجود دارد: پایش، ارزیابی و درک کاهش خطر بلایا و مبادله اطلاعات و چگونگی ایجاد آن، تقویت راهبری خطر بلایا و هماهنگی میان سازمان‌ها و بخش‌های مربوطه، مشارکت کامل و معنادار ذی‌نفعان مربوطه در سطوح مناسب، سرمایه‌گذاری در تاب‌آوری اقتصادی، اجتماعی، سلامت، فرهنگی و آموزشی افراد جوامع و کشورهای محیط زیست، همچنین از طریق فن‌آوری و تحقیقات، تقویت سیستم‌های هشدار سریع چند مخاطره‌ای، آمادگی، پاسخگویی، بازتوانی، توان بخشی و بازسازی. برای تکمیل اقدامات و ظرفیت‌های ملی، همکاری‌های بین‌المللی

۵- اولویت‌های اقدام در چارچوب هیوگو عبارت است از: ۱. قرار دادن کاهش خطر بلایا به عنوان یک اولویت ملی و محلی به همراه میانی قوی سازمانی برای اجرا ۲. شناسایی، ارزیابی و پایش خطر بلایا و تقویت هشدار سریع ۳. به‌کارگیری دانش، نوآوری و آموزش برای ایجاد فرهنگ ایمنی و تاب‌آوری در کلیه سطوح ۴. کاهش عوامل زیربنایی خطر و ۵. تقویت آمادگی بلایا برای پاسخگویی مؤثر در کلیه سطوح. ایجاد ارتباط مؤثر و مناسب میان این فرآیندها به ایجاد تاب‌آوری و تحقق هدف جهانی ریشه‌کنی فقر کمک می‌نماید.

۶. موضوعات مربوط به تغییر که در چارچوب حاضر ذکر شده است در حوزه مسئولیت کنوانسیون جامع سازمان ملل برای تغییر اقلیم و تحت صلاحیت طرف‌های کنوانسیون باقی خواهد ماند.

میان کشورهای توسعه یافته، در حال توسعه و دولت‌ها و سازمان‌های بین‌المللی مورد نیاز است. ۱۵. چارچوب حاضر در خصوص خطر بلایای کوچک مقیاس و بزرگ مقیاس، با فراوانی زیاد و یانداک، ناگهانی و آهسته، طبیعی یا انسان‌ساخت، زیست‌محیطی، فناورانه و بیولوژیک بکار خواهد رفت. هدف این چارچوب ارائه راهنمایی در راستای مدیریت خطرات بلایای گوناگون در توسعه بین‌المللی است.

بخش دوم: خروجی مورد انتظار و هدف

۱۶. هر چند پیشرفت‌هایی در ایجاد تاب‌آوری و کاهش تلفات و خسارات به دست آمده است، اما کاهش اساسی خطر بلایا مستلزم تلاش و پایداری و با تأکید بیشتر بر مردم، سلامت و زندگی آن‌ها و پیگیری مستمر آن است. با بهره‌گیری از چارچوب اقدام هیوگو، هدف چارچوب حاضر دستیابی به خروجی مورد انتظار در ۱۵ سال آینده به شرح ذیل است: «کاهش اساسی خطر و خسارات ناشی از بلایا نسبت به جان، معیشت و سلامت انسان‌ها و دارایی‌های فیزیکی، اجتماعی، فرهنگی و زیست‌محیطی و کسب و کار در جوامع و کشورها»

تحقق این هدف نیازمند تعهد قوی و مشارکت حاکمیت سیاسی هر کشور در تمامی سطوح، در اجرا و پیگیری چارچوب حاضر و در تأمین محیطی مناسب و توانمندساز است.

۱۷. برای تحقق خروجی مورد انتظار، هدف ذیل باید پیگیری گردد:

"پیشگیری از خطرات جدید و کاهش خطرات موجود بلایا از طریق اجرای اقدامات یکپارچه و فراگیر اقتصادی، ساختاری، حقوقی، اجتماعی، سلامت، فرهنگی، آموزشی و تربیتی، زیست‌محیطی، فن‌آوری، سیاسی و نهادی که مواجهه با مخاطرات و آسیب‌پذیری در برابر بلایا را کاهش و آمادگی برای پاسخگویی و بازسازی پس از حوادث و در نتیجه تاب‌آوری در برابر بلایا را افزایش می‌دهد."

پیگیری این هدف مستلزم تقویت ظرفیت‌ها و توانایی‌های اجرایی کشورهای در حال توسعه به ویژه کشورهای کمتر توسعه یافته، دولت‌های کوچک جزیره‌ای در حال توسعه، کشورهای بدون ساحل در حال توسعه و کشورهای آفریقایی و نیز کشورهای با درآمد متوسط که در معرض چالش‌های خاص می‌باشند، شامل کسب حمایت از طریق همکاری‌های بین‌المللی برای ارائه امکانات اجرایی بر اساس اولویت‌های آن‌هاست.

۱۸. به منظور ارزیابی پیشرفت‌های جهانی در تحقق خروجی مورد انتظار و هدف این چارچوب، هفت هدف جهانی مورد توافق قرار گرفته است. این اهداف در سطح جهانی ارزیابی شده‌اند و با تدوین شاخص‌های مناسب تکمیل خواهند شد. اهداف و شاخص‌های ملی به تحقق خروجی مورد انتظار این چارچوب کمک خواهد کرد.

هفت هدف جهانی عبارت است از:

الف- کاهش اساسی مرگ و میر ناشی از بلایا در سطح جهان تا سال ۲۰۳۰ با هدف کاستن متوسط مرگ سالانه در ۱۰۰ هزار نفر جمعیت طی سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۳۰ در مقایسه با سال‌های ۲۰۰۵ تا ۲۰۱۵.

ب- کاهش اساسی جمعیت متأثر از بلایا در سطح جهان تا سال ۲۰۳۰ با هدف کاستن میزان متوسط سالانه در ۱۰۰

هزار نفر جمعیت طی سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۳۰ در مقایسه با سال‌های ۲۰۰۵ تا ۲۰۱۵^(۷).

ج- کاهش قابل توجه خسارات مستقیم اقتصادی ناشی از بلایا در جهان تا سال ۲۰۳۰ در مقیاس جهانی تولید ناخالص ملی.

د- کاهش اساسی آسیب به زیرساخت‌های حیاتی و اختلال عملکرد خدمات اساسی تا سال ۲۰۳۰ (از جمله تسهیلات سلامت و آموزش) از طرق گوناگون از جمله ارتقای تاب‌آوری آن‌ها.

ه- افزایش اساسی تعداد کشورهایی که تا سال ۲۰۳۰ دارای راهبردهای ملی و محلی کاهش خطر بلایا هستند.

و- ارتقاء اساسی همکاری‌های بین‌المللی با کشورهای در حال توسعه تا سال ۲۰۳۰ از طریق حمایت کافی و پایدار به منظور کمک به تکمیل اقدامات ملی برای اجرای این چارچوب.

ز- افزایش اساسی فراهم بودن و دسترسی مردم به سامانه‌های هشدار سریع چند مخاطره‌ای و اطلاعات خطر بلایا و ارزیابی‌ها تا سال ۲۰۳۰ از طریق پشتیبانی کافی و پایدار به منظور حمایت از تکمیل اقدامات ملی برای اجرای این چارچوب.

بخش سوم: اصول راهنما

با بهره‌گیری از اصول برگرفته از «استراتژی یوکوهاما برای جهانی ایمن‌تر: راهنمای پیشگیری، آمادگی و کاهش آثار بلایای طبیعی»^(۸) و برنامه اقدام آن و چارچوب اقدام هیوگو، اجرای چارچوب حاضر منطبق با اصول ذیل و در عین حال متناسب با قوانین ملی و الزامات و تعهدات بین‌المللی راهبری خواهد شد:

الف- هر دولتی مسئولیت اولیه پیشگیری و کاهش خطر بلایا در کشور خود را از طریق همکاری‌های بین‌المللی، منطقه‌ای، زیرمنطقه‌ای، فرامرزی و دوجانبه بر عهده دارد. کاهش خطر بلایا، دغدغه مشترک همه دولت‌ها است و دامنه تقویت مؤثر و اجرای سیاست‌ها و اقدامات ملی کاهش خطر بلایا در چارچوب شرایط و ظرفیت‌های آن‌ها می‌تواند از طریق همکاری‌های بین‌المللی پایدار توسعه یابد.

ب- کاهش خطر بلایا مستلزم مسئولیت مشترک دولت‌های مرکزی و مقامات مربوطه ملی، بخش‌ها و ذی‌نفعان گوناگون متناسب با شرایط و سیستم‌های حاکمیتی آن‌هاست.

ج- مدیریت خطرات بلایا با هدف حفاظت از افراد و دارایی‌های آنان، سلامت، معیشت و سرمایه‌های تولیدی و نیز دارایی‌های فرهنگی و زیست‌محیطی و در عین حال ترویج و حمایت حقوق بشر از جمله حق توسعه صورت می‌گیرد.

د- کاهش خطر بلایا نیازمند حضور و مشارکت کلیت جامعه است. همچنین توانمندسازی و مشارکت فراگیر قابل دسترس و غیر تبعیض‌آمیز با توجه ویژه به افراد به شدت آسیب‌دیده و به طور خاص افراد فقیر ضرورت دارد. ابعاد جنسیتی، سنی، معلولیتی و فرهنگی در سیاست‌ها و اقدامات باید در نظر گرفته شده و راهبری زنان و جوانان ترویج یابد.

۷. کنفرانس، انواع افراد آسیب‌دیده را در فرآیند مصوب برای پیگیری پس از چارچوب سندای مشخص خواهد کرد.

۸. A/CONF.۹۱/۱۷۲، فصل یک، قطعنامه یک، ضمیمه یک

در این راستا باید توجه ویژه‌ای به بهبود فعالیت‌های سازمان یافته داوطلبانه شهروندان صورت پذیرد. هـ- کاهش و مدیریت خطر بلایا متکی بر ساز و کارهای هماهنگی بین بخش‌های مرتبط با ذی‌نفعان در کلیه سطوح و مستلزم حضور و مشارکت کامل مؤسسات اجرایی و تقنینی کشور در سطوح ملی و محلی و تدوین شفاف مسئولیت‌های بخش عمومی و خصوصی شامل مشاغل و مراکز دانشگاهی است تا حضور و مشارکت و نیز نقش مسئولیت‌های مکمل و پیگیری آن امکان پذیر گردد.

و- در عین اینکه نقش توانمندساز، راهنما و هماهنگ کننده دولت‌های ملی و فدرال اساسی است، توانمند نمودن مقامات و جوامع محلی برای کاهش خطر بلایا از طریق ارائه منابع، مشوق‌ها و مسئولیت‌های تصمیم‌ساز به شکل مناسب ضرورت دارد.

ز- کاهش خطر بلایا مستلزم رویکردهای چندمخاطره‌ای و تصمیم‌سازی‌های مبتنی بر دانش خطر بلایا و فراگیر بر پایه مبادله آزاد و توزیع اطلاعات تفصیلی شامل جنسیت، سن و معلولیت و همچنین بر اساس اطلاعات خطر بلایا می‌باشد که به راحتی قابل دسترس، به روز شده، قابل درک، دانش‌محور و غیر حساس بوده که به وسیله دانش سنتی نیز تکمیل شده باشد.

ح- توسعه، رشد و اجرای سیاست‌ها، برنامه‌ها، رویه‌ها و ساز و کارهای مربوطه نیاز به دستور کارهای منسجم و به همه پیوسته‌ای دارد که رشد و توسعه پایدار، امنیت غذایی، سلامت و ایمنی، تغییرات و تنوع‌پذیری اقلیمی و کاهش خطر بلایا را هدف قرار دهد. کاهش خطر بلایا برای دستیابی به توسعه پایدار اساسی است.

ط- هر چند عوامل خطر بلایا ممکن است از نظر وسعت، محلی و ملی، منطقه‌ای یا جهانی باشد، اما ویژگی‌های محلی و خاص خود را دارند که برای تعیین ساز و کارهای کاهش خطر بلایا باید به خوبی درک شود.

ی- رفع عوامل زیربنایی خطر بلایا از طریق سرمایه‌گذاری‌های عمومی و خصوصی مبتنی بر اطلاعات خطر از اتکا صرف بر مقابله و بازسازی پس از بلایا مقرون به صرفه تر است و به توسعه پایدار کمک می‌کند.

س- در مرحله بازیابی، بازتوانی و بازسازی پس از حوادث و بلایا، پیشگیری از ایجاد و یا کاهش خطر بلایا از طریق «بازسازی بهتر» و گسترش آموزش و آگاهی عمومی در مورد خطر بلایا بسیار اساسی است.

ع- برای مدیریت کارآمد خطر بلایا، مشارکت مؤثر و معنادار جهانی و تقویت بیشتر همکاری‌های بین‌المللی از جمله اجرای تعهدات مربوطه در زمینه کمک‌های رسمی توسعه‌ای از سوی کشورهای توسعه یافته امری اساسی است.

ف- کشورهای در حال توسعه به ویژه کشورهای کمتر توسعه یافته، دولت‌های جزیره‌ای کوچک در حال توسعه، کشورهای بدون ساحل در حال توسعه و کشورهای آفریقایی و همچنین کشورهای با درآمد متوسط و دیگر کشورهای کم‌پول‌های خاص خطر بلایا مواجه‌اند، نیازمند ارائه کمک‌های کافی، پایدار و به موقع از جمله از طریق کمک مالی، انتقال فن‌آوری و ظرفیت‌سازی از سوی کشورهای توسعه یافته و شرکای آنان متناسب با نیازها و اولویت‌های اعلام شده این کشورها می‌باشند.

بخش چهارم: اولویت های اقدام

۲۰. حوزه های اولویتی چهارگانه با تجارب به دست آمده از اجرای چارچوب اقدام هیوگو و برای دستیابی به خروجی ها و هدف مورد انتظار اقدامات متمرکز در داخل و میان بخش های گوناگون توسط دولت ها در سطح محلی، ملی، منطقه ای و جهانی به شرح ذیل است:

اولویت اول: شناخت و درک خطر بلایا؛

اولویت دوم: تقویت حاکمیت و راهبری برای مدیریت خطر بلایا؛

اولویت سوم: سرمایه گذاری در کاهش خطر بلایا برای ایجاد تاب آوری؛

اولویت چهارم: ارتقاء آمادگی در برابر بلایا به منظور مقابله مؤثر و "بازسازی بهتر از قبل" برای بازتوانی، توان بخشی و بازسازی.

۲۱. دولت ها و سازمان های منطقه ای و بین المللی و دیگر ذی نفعان در رویکردهای خود برای کاهش خطر بلایا باید فعالیت های اساسی هر یک از اولویت های چهارگانه را در نظر گرفته و آن ها را بر اساس ظرفیت ها و توانایی های مربوطه مطابق با قوانین و مقررات ملی اجرا نمایند.

۲۲. در بستر وابستگی متقابل جهانی در حال افزایش، همکاری های هماهنگ بین المللی، محیط بین المللی توانمندساز و ابزارهای اجرا برای تشویق و کمک به توسعه دانش، ظرفیت و انگیزه های کاهش خطر بلایا در همه سطوح به ویژه برای کشورهای در حال توسعه مورد نیاز است.

اولویت اول: شناخت و درک خطر بلایا

۲۳. سیاست ها و رویه های مدیریت خطر بلایا باید بر پایه شناخت و درک خطر بلایا در تمامی ابعاد آسیب پذیری، ظرفیت، در معرض خطر بودن اشخاص و سرمایه ها، ویژگی های مخاطرات و نیز محیط زیست باشد. چنین شناختی می تواند برای اهداف ارزیابی خطر پیش از وقوع بلایا، پیشگیری و کاهش آثار بلایا و نیز توسعه و اجرای برنامه های آمادگی و مقابله مؤثر در برابر بلایا، مورد استفاده قرار گیرد.

سطوح ملی و محلی

۲۴. برای تحقق این هدف، موارد زیر حائز اهمیت است:

الف- ترویج جمع آوری، تحلیل، مدیریت و کاربرد داده های مرتبط و اطلاعات عملی و توزیع آن با در نظر گرفتن نیازهای گروه های متفاوت کاربران به شکل مناسب؛

ب- ترغیب استفاده و تقویت اطلاعات موجود و ارزیابی دوره ای خطرات بلایا، آسیب پذیری، ظرفیت، در معرض خطر بودن، ویژگی های مخاطرات و آثار احتمالی ناشی از آن در مقیاس های مربوطه اجتماعی و فضایی بر اکوسیستم ها بر اساس شرایط ملی؛

ج- تهیه و به روز نمودن منظم و توزیع اطلاعات خطر بلایا، مبتنی بر مکان از جمله نقشه های خطر در میان تصمیم گیران،

عامه مردم و جوامع محلی در معرض خطر در چارچوب‌ها و اشکال مناسب با استفاده از فن آوری اطلاعات زمین و فضا برحسب مورد؛

د- ارزیابی، ثبت و به اشتراک گذاری سامان‌مند اطلاعات خسارات حوادث و بلایا و درک پیامدها و آثار اقتصادی، اجتماعی، سلامت، آموزش، زیست‌محیطی و میراث فرهنگی آن به شکل مناسب در چارچوب اطلاعات سه‌گانه مخاطره، در معرض خطر بودن و آسیب‌پذیری خاص هر حادثه یا رویداد؛
ه- تهیه و در دسترس قرار دادن آزادانه اطلاعات تفصیلی غیرحساس در مورد مواجهه با مخاطرات، آسیب‌پذیری، خطر، حوادث و خسارات ناشی از آن به شکل مناسب؛

و- ترویج دسترسی در زمان واقعی به داده‌های قابل اعتماد و کاربرد اطلاعات فضایی از جمله سیستم‌های اطلاعات جغرافیایی (GIS) و کاربرد نوآوری‌های فن آوری اطلاعات و ارتباطات برای تقویت ابزارهای اندازه‌گیری و جمع‌آوری، تحلیل و ترویج داده‌ها؛

ز- ترویج دانش در میان مسئولان دولت در تمامی سطوح، مردم عادی، جوامع محلی و داوطلبان و نیز بخش خصوصی از طریق تبادل تجربیات، درس‌های فراگرفته شده، تمرینات مناسب، آموزش و پرورش در خصوص کاهش خطر بلایا از جمله کاربرد سازوکارهای آموزش و پرورش موجود و آموزش همسالان؛

ح- ترویج و ارتقاء گفتگو و همکاری میان جوامع علمی و فن آوری، سایر ذی‌نفعان و سیاست‌گذاران به منظور تسهیل ارتباط میان دانش و سیاست‌گذاری برای تصمیم‌گیری مؤثر در مدیریت خطر بلایا؛

ط- تأمین کاربرد دانش و رویه‌های سنتی، بومی و محلی به شکل مناسب جهت تکمیل دانش علمی در مدیریت خطر بلایا و تدوین و اجرای سیاست‌ها، راهبردها؛ طرح‌ها و برنامه‌های بخش‌های خاص با یک رویکرد میان‌بخشی که متناسب با شرایط محلی و بسته‌های مربوطه باشد؛

ی- تقویت ظرفیت‌های فنی و علمی به منظور سرمایه‌گذاری روی دانش موجود و تجمیع، تدوین و به کارگیری روش‌ها و مدل‌هایی برای ارزیابی خطر بلایا، آسیب‌پذیری‌ها و مواجهه با همه مخاطرات؛

ک- ترغیب سرمایه‌گذاری در توسعه نوآوری و فن آوری جهت تحقیقات و پژوهش‌های بلندمدت، چندمخاطره‌ای و متمرکز بر راه‌حل در مدیریت خطر بلایا جهت برطرف کردن شکاف‌ها، موانع و وابستگی‌های متقابل و چالش‌های اجتماعی، اقتصادی، آموزشی و زیست‌محیطی و خطر بلایا؛

ل- ترغیب تلفیق نمودن دانش خطر بلایا شامل پیشگیری و کاهش آثار، آمادگی، مقابله، بازیابی و بازتوانی در آموزش‌های رسمی و غیررسمی و نیز در آموزش‌های مدنی در کلیه سطوح و در آموزش‌های حرفه‌ای؛

م- ترویج استراتژی‌های ملی برای تقویت آموزش و آگاهی عمومی در کاهش خطر بلایا از جمله اطلاعات و دانش خطر بلایا از طریق برگزاری کارزار (کمپین)، رسانه‌های اجتماعی و بسیج جوامع محلی با در نظر داشتن مخاطبان خاص و نیازهای آنان؛

ن- به کارگیری اطلاعات خطر در تمامی ابعاد آن در خصوص آسیب‌پذیری، ظرفیت و در معرض خطر قرار گرفتن

اشخاص، جوامع، کشورها و دارایی‌ها و نیز ویژگی‌های مخاطرات برای تدوین و اجرای سیاست‌های کاهش خطر بلایا؛
س- تقویت همکاری میان مردم در سطح محلی برای ترویج و اشاعه اطلاعات خطر بلایا از طریق مشارکت سازمان‌های
جامعه‌محور و غیردولتی.

سطوح جهانی و منطقه‌ای

۲۵. برای تحقق هدف فوق، موارد ذیل حائز اهمیت است:

الف- تقویت توسعه و اشاعه روش‌ها و ابزارهایی مبتنی بر علم برای ثبت و تبادل اطلاعات مربوط به خسارات ناشی از
بلایا و داده‌ها و آمارهای تفصیلی و تقویت مدل‌سازی خطر بلایا، ارزیابی، تهیه نقشه، پایش و سیستم‌های هشدار سریع
چند مخاطره‌ای؛

ب- توسعه تحقیقات جامع در زمینه خطرات بلایای چندمخاطره‌ای و توسعه ارزیابی و تهیه نقشه‌های منطقه‌ای خطر
بلایا شامل سناریوهای تغییر اقلیم؛

ج- ترویج و تقویت دسترسی، مبادله و کاربرد داده‌ها و اطلاعات غیر حساس و خدمات ارتباطات و فن‌آوری‌های مکانی
و فضایی به شکل مناسب از طریق همکاری‌های بین‌المللی از جمله انتقال فن‌آوری، نگهداری و تقویت پایش زمین و
اقلیم به صورت ثابت و از راه دور، تقویت کاربرد رسانه از جمله رسانه‌های اجتماعی، رسانه‌های سنتی، داده‌های بزرگ
و شبکه‌های تلفن همراه برای کمک به اقدامات ملی به منظور ارتباطات موفق در کاهش خطر بلایا به طور مناسب و
مطابق با قوانین ملی؛

د- گسترش تلاش‌های مشترک با مشارکت جامعه علمی و فن‌آوری، دانشگاه‌ها و بخش خصوصی برای ایجاد، اشاعه و
مبادله تجارب مثبت در سطح بین‌المللی؛

ه- حمایت از ایجاد سیستم‌ها و خدمات مناسب کاربران در سطوح محلی، ملی، منطقه‌ای و جهانی برای مبادله
اطلاعات در زمینه تجارب مثبت و فن‌آوری‌های مقرون به صرفه، قابل استفاده و آسان برای کاهش خطر بلایا و درس
های فراگرفته شده در خصوص سیاست‌ها، برنامه‌ها و اقدامات کاهش خطر بلایا؛

و- برگزاری کارزارهای مؤثر جهانی و منطقه‌ای به عنوان ابزارهای ارتقاء آگاهی و آموزش عمومی بر اساس کارزارهای
موجود (مانند ابتکار یک میلیون مدرسه و بیمارستان ایمن؛ کارزار ایمن‌سازی شهرها، شهر من آماده می‌شود، جایزه
ساساکاواای سازمان ملل برای کاهش بلایا و روز بین‌المللی سازمان ملل برای کاهش بلایا) برای اشاعه فرهنگ پیشگیری
از بلایا، تاب‌آوری، شهروندی مسئولانه و گسترش درک خطر بلایا، حمایت از یادگیری متقابل و مبادله تجربیات، تشویق
ذی‌نفعان عمومی و خصوصی برای مشارکت فعال در ایجاد ابتکارات جدید در سطوح محلی، ملی، منطقه‌ای و جهانی؛

ز- تقویت فعالیت‌های علمی و فن‌آوری در زمینه کاهش خطر بلایا و بسیج آن‌ها از طریق هماهنگی شبکه‌ها و مؤسسات
علمی و تحقیقاتی موجود در کلیه سطوح و همه بخش‌ها با حمایت گروه‌های مشاورتی علمی و فنی وابسته به دفتر سازمان
ملل برای کاهش بلایا (UNISDR)، به منظور تقویت شواهد پایه در جهت پشتیبانی از اجرای این چارچوب؛ گسترش
تحقیقات علمی در خصوص الگوها، علل و آثار خطر بلایا؛ اشاعه اطلاعات خطر با استفاده بهینه از فن‌آوری اطلاعات

مکانی؛ راهنمایی در خصوص روش‌ها و استانداردهای ارزیابی خطر، مدل‌سازی خطر بلایا و استفاده از داده‌ها؛ شناسایی شکاف‌های موجود در پژوهش و فن‌آوری و ارائه توصیه و پیشنهاد در خصوص زمینه‌های اولویتی در کاهش خطر بلایا؛ گسترش و حمایت از تهیه و کاربرد علم و فن‌آوری توسط تصمیم‌گیران؛ کمک در به‌روز نمودن فرهنگ اصطلاحات UNISDR ۲۰۰۹ در زمینه کاهش خطر بلایا؛ به‌کارگیری نتایج بررسی‌های پس از حوادث و بلایا به‌عنوان فرصت‌هایی برای تقویت یادگیری و سیاست‌گذاری عمومی و نشر و اشاعه مطالعات انجام‌شده؛

ح- ترغیب و گسترش در دسترس بودن مطالب و منابع ثبت‌شده و دارای حق تألیف از جمله از طریق کسب امتیاز در صورت لزوم؛

ط- تقویت دسترسی و حمایت از نوآوری و فن‌آوری از جمله در حوزه تحقیقات و توسعه بلندمدت، چند مخاطره‌ای و راه‌حل محور برای مدیریت خطر بلایا.

اولویت دوم: تقویت حاکمیت راهبری برای مدیریت خطر بلایا

۲۶. راهبری کاهش خطر بلایا در سطوح ملی، منطقه‌ای و جهانی برای مدیریت کارآمد و مؤثر خطر بلایا حائز اهمیت زیادی است. چشم‌انداز روشن، برنامه، صلاحیت و هماهنگی داخل و میان بخش‌ها و نیز مشارکت ذی‌نفعان مربوطه امری ضروری است؛ بنابراین تقویت راهبری کاهش خطر بلایا برای پیشگیری، کاهش آثار، آمادگی، مقابله، بازتوانی و بازسازی ضرورت دارد که موجب تقویت همکاری و مشارکت در میان سازوکارها و نهادها برای اجرای اقدامات مرتبط با کاهش خطر بلایا و توسعه پایدار می‌گردد.

سطوح ملی و محلی

۲۷. برای تحقق این امر، موارد ذیل حائز اهمیت است:

الف- تلفیق کاهش خطر بلایا بین کلیه بخش‌ها، بازبینی و گسترش بیشتر انسجام و هماهنگی چارچوب‌های حقوقی و قانونی، مقررات و سیاست‌های عمومی که بر اساس تعریف نقش و مسئولیت‌های آن، بخش‌های عمومی و خصوصی را در زمینه‌های ذیل هدایت می‌کند: (۱) مد نظر قرار دادن خطر بلایا در خدمات و زیرساخت‌هایی که مالکیت، مدیریت و یا تنظیم آن با بخش عمومی است؛ (۲) اشاعه و ارائه مشوق‌های مناسب برای انجام اقدامات توسط اشخاص، خانوارها، جوامع و بخش‌های گوناگون کسب و کار؛ (۳) تقویت سازوکارها و ابتکارات مربوطه برای شفافیت خطر بلایا که می‌تواند شامل مشوق‌های مالی، ابتکارات آگاهی‌بخش و آموزش عمومی، نیاز به گزارش‌دهی و اقدامات قانونی و اداری باشد؛ (۴) ایجاد ساختارهای هماهنگی و سازمانی.

ب- اتخاذ و اجرای راهبردها و برنامه‌های ملی و محلی کاهش خطر بلایا با چارچوب‌های زمانی گوناگون و اهداف و شاخص‌های معین با هدف پیشگیری از ایجاد خطر، کاهش خطرات موجود و تقویت تاب‌آوری اقتصادی، اجتماعی، سلامت و زیست‌محیطی.

ج- انجام ارزیابی در خصوص ظرفیت‌های فنی، مالی و اداری مدیریت خطر بلایا به‌منظور مقابله با خطرات شناسایی

شده در سطوح محلی و ملی.

د- ایجاد سازو کارها و مشوق‌های لازم برای اطمینان یافتن از میزان بالای پیروی آن‌ها از مفاد ارتقاء ایمنی موجود در قوانین و مقررات بخشی از جمله مربوط به کاربری اراضی و برنامه ریزی شهری، مقررات ساخت و ساز، استانداردهای زیست محیطی، مدیریت منابع و سلامت و ایمنی و به روز نمودن آن‌ها در زمان نیاز برای ایجاد تمرکز کافی در مدیریت خطر بلایا.

ه- ایجاد و تقویت سازو کارهای پیگیری، ارزیابی‌های دوره‌ای و گزارش‌دهی عمومی در خصوص پیشرفت‌های به دست آمده در برنامه‌های ملی و محلی؛ ترویج نظارت عمومی و تشویق گفتگوهای نهادینه از جمله توسط اعضای پارلمان‌ها و دیگر مسئولان مربوطه در زمینه گزارش‌های پیشرفت حاصله در برنامه‌های محلی و ملی کاهش خطر بلایا. و- تعیین نقش و وظایف روشن برای نمایندگان جوامع محلی به شکل مناسب در سازمان‌ها، فرآیندها و تصمیم‌گیری‌های مدیریت خطر بلایا از طریق چارچوب‌های قانونی مربوطه؛ انجام مشورت‌های عمومی و جامعه‌محور جامع از طریق تهیه قوانین و مقررات برای حمایت از اجرای آن.

ز- ایجاد و تقویت مجامع هماهنگ‌کننده دولتی متشکل از ذی‌نفعان مربوطه در سطوح ملی و محلی مانند مجمع ملی و مجمع محلی کاهش خطر بلایا و تعیین یک مرجع ملی برای اجرای چارچوب‌سندای برای کاهش خطر بلایا برای سال‌های ۲۰۱۵-۲۰۳۰. چنین سازو کارهایی باید دارای پایه‌های قوی در چارچوب‌های نهادینه محلی با مسئولیت و اختیارات تفویض شده مشخص باشند که در کنار سایر وظایف به شناسایی خطرات، ایجاد آگاهی و دانش خطر بلایا از طریق مبادله و اشاعه اطلاعات و داده‌های غیرحساس خطر بلایا، کمک و هماهنگی در مورد تهیه گزارش‌های محلی و ملی خطر بلایا، هماهنگی کارزارهای آگاهی‌بخش عمومی در زمینه خطر بلایا، تسهیل و پشتیبانی همکاری‌های چندبخشی محلی (به‌طور مثال میان دولت‌های محلی)، کمک به تهیه سیاست‌ها و برنامه‌های مربوط به مدیریت خطر بلایا در سطح ملی و محلی و گزارش‌دهی در مورد آن‌ها بردارند.

ح- توانمندسازی مقامات محلی به شکل مناسب از طریق ابزارهای تقویتی و مالی برای همکاری و هماهنگی با جامعه مدنی، محلی، مردم بومی و مهاجران در زمینه مدیریت خطر بلایا در سطح محلی.

ط- ترغیب اعضای مجالس و پارلمان‌ها برای حمایت از اجرای کاهش خطر بلایا از طریق ایجاد قوانین جدید یا اصلاح قوانین موجود و تخصیص بودجه.

ی- تشویق برای تهیه استانداردهای کیفیت مانند گواهینامه‌ها و جوایز برای مدیریت خطر بلایا با مشارکت بخش خصوصی، انجمن‌های حرفه‌ای جامعه مدنی، مؤسسات علمی و سازمان ملل.

ک- تدوین سیاست‌های عمومی در صورت امکان با هدف پرداختن به موضوعات پیشگیری یا جابجایی اقامتگاه‌های انسانی در مناطق بلاخیز بر اساس قوانین و سیستم‌های حقوقی ملی.

سطوح جهانی و منطقه‌ای

۲۸. برای تحقق این امر موارد ذیل حائز اهمیت است:

الف- هدایت اقدامات در سطح منطقه ای از طریق راهبردها و سازوکارهای مورد توافق برای همکاری در زمینه کاهش خطر بلایا به شکل مناسب تحت این چارچوب به منظور تقویت برنامه ریزی مؤثرتر، ایجاد سیستم‌های مشترک اطلاعاتی و تبادل نمونه‌ها و برنامه‌های موفق برای همکاری و ظرفیت‌سازی به ویژه برای مقابله با خطرات مشترک و فرامرزی حوادث و بلایا.

ب- تقویت همکاری میان سازوکارها و نهادهای بین‌المللی و منطقه‌ای برای اجرا و ایجاد هماهنگی میان وسایل و ابزارهای کاهش خطر بلایا مانند تغییر اقلیم، تنوع زیستی، توسعه پایدار، ریشه‌کنی فقر، محیط زیست، کشاورزی، سلامت، غذا و تغذیه و دیگر موارد به شکل مناسب.

ج- مشارکت فعال در مجمع جهانی کاهش خطر بلایا، مجامع منطقه‌ای و زیرمنطقه‌ای کاهش خطر بلایا و مجامع موضوعی برای گسترش مشارکت‌ها، ارزیابی‌های دوره‌ای در خصوص پیشرفت‌های به دست آمده در زمینه اجرا و تبادل تجارب و دانش پیرامون سیاست‌ها، برنامه‌ها و سرمایه‌گذاری‌های به عمل آمده مبتنی بر دانش خطر بلایا شامل مسائل مربوط به اقلیم و توسعه به شکل مناسب و نیز گسترش تلفیق مدیریت خطر بلایا در دیگر بخش‌های مربوطه. سازمان‌های بین‌الدولی منطقه‌ای باید نقش مهمی در مجامع منطقه‌ای کاهش خطر بلایا ایفا نمایند.

د- تقویت همکاری‌های فرامرزی به منظور فراهم آوردن امکان سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی برای اجرای رویکردهای مبتنی بر اکوسیستم در رابطه با منابع مشترک از جمله موارد مربوط به حوزه رودخانه‌ها و خطوط ساحلی برای ایجاد تاب‌آوری و کاهش خطر بلایا شامل خطرات مربوط به بیماری‌های واگیر و جابجایی جمعیت.

ه- ترویج یادگیری متقابل و تبادل تجربیات و اطلاعات مفید از جمله ارزیابی‌های داوطلبانه خودجوش با دیگر سازمان‌های همکار در کشورهای علاقمند.

و- گسترش و تقویت سازوکارهای داوطلبانه بین‌المللی برای پایبندی و ارزیابی خطرات بلایا به شکل مناسب شامل داده‌ها و اطلاعات مرتبط با بهره‌مندی از تجارب به دست آمده از برنامه نظارت بر اجرای چارچوب اقدام هیوگو (Hyogo Framework for Action Monitor) مکانیسم‌های مذکور می‌توانند موجب گسترش تبادل اطلاعات غیر حساس خطرات بلایا با دستگاه‌های دولتی ملی و ذی‌نفعان مربوطه به نفع توسعه اقتصادی و اجتماعی پایدار گردند.

اولویت سوم: سرمایه‌گذاری در کاهش خطر بلایا برای تاب‌آوری

۲۹. سرمایه‌گذاری‌های عمومی و خصوصی برای پیشگیری و کاهش خطر بلایا از طریق اقدامات ساختاری و غیر ساختاری برای تقویت تاب‌آوری اقتصادی، اجتماعی، بهداشتی و فرهنگی افراد، جوامع محلی، کشورها و دارایی‌های آنان و نیز محیط زیست ضروری است. این سرمایه‌گذاری‌ها می‌تواند عامل نوآوری، رشد و نیز ایجاد اشتغال گردد. این اقدامات مقرون به صرفه بوده و برای نجات جان، پیشگیری و کاهش خسارات و نیز بازسازی و توان بخشی مؤثر اساسی است.

سطوح ملی و محلی

۳۰. برای تحقق این امر، موارد ذیل حائز اهمیت است.

الف - تخصیص منابع لازم شامل اقدامات مالی و لجستیکی به شکل مناسب در کلیه سطوح اداری برای توسعه و اجرای استراتژی‌ها، سیاست‌ها، برنامه‌ها، قوانین و مقررات در تمامی بخش‌ها.

ب- توسعه ساز و کارهایی برای انتقال و بیمه خطر بلایا، توزیع خطر و حفاظت از اموال و دارایی‌ها به شکل مناسب برای سرمایه‌گذاری‌های بخش عمومی و خصوصی به منظور کاهش آثار مالی بلایا بر دولت‌ها و جوامع در مناطق شهری و روستایی.

ج- تقویت سرمایه‌گذاری‌های عمومی و خصوصی تاب‌آور در برابر بلایا به شکل مناسب به ویژه از طریق اقدامات ساختاری و غیرساختاری و کارکرد پیشگیری و کاهش خطر بلایا در تسهیلات و زیرساخت‌های حیاتی به خصوص مدارس و بیمارستان‌ها؛ ساخت و ساز بهتر از ابتدا برای مقابله با مخاطرات از طریق طراحی و ساخت مناسب شامل به کارگیری اصول جهانی طراحی و استانداردسازی مصالح ساختمانی، مقاوم‌سازی و دوباره‌سازی، ترویج فرهنگ نگهداری و در نظر گرفتن ارزیابی‌های مربوط به آثار اقتصادی، اجتماعی، ساختاری، فن‌آوری و زیست‌محیطی.

د- حفاظت یا کمک به حفاظت از مراکز فرهنگی و دیگر اماکنی که دارای ارزش تاریخی، میراث فرهنگی و یادینی هستند.

ه- تقویت تاب‌آوری در برابر خطر بلایا در اماکن کاری از طریق اقدامات ساختاری و غیرساختاری؛

و- پیشبرد تلفیق ارزیابی‌های خطر بلایا در تدوین و اجرای سیاست‌های مربوط به کاربری اراضی شامل برنامه‌ریزی شهری، ارزیابی تخریب زمین و ساخت و سازهای غیررسمی و موقتی و استفاده از دستورالعمل‌ها و ابزارهای پیگیری مبتنی بر اطلاعات مربوط به تغییرات پیش‌بینی شده جمعیتی و زیست‌محیطی.

ز- گسترش تلفیق ارزیابی، نقشه برداری و مدیریت خطر بلایا در برنامه‌ریزی و مدیریت توسعه روستایی از جمله کوه‌ها، رودخانه‌ها، مناطق سیل‌گیر ساحلی، بیابان‌ها، تالاب‌ها و دیگر مناطقی که در معرض خشکسالی و سیل می‌باشند از طرق گوناگون از جمله شناسایی مناطق امن برای سکونت انسان‌ها و همزمان حفظ کارکردهای اکوسیستم که به کاهش خطر کمک می‌کند.

ح- ترغیب بازنگری یا ایجاد مقررات و استانداردهای جدید ساخت و ساز، اقدامات توان‌بخشی و بازسازی در سطوح ملی و محلی به شکل مناسب باهدف کاربردی نمودن آن‌ها در سطح محلی به ویژه در ارتباط با سکونت‌گاه‌های غیررسمی و حاشیه‌ای و همچنین تقویت ظرفیت‌ها برای اجرا، نظارت و تقویت این مقررات از طریق رویکردهای مناسب با توجه به تقویت ساختارهای مقاوم در برابر بلایا.

ط- تقویت تاب‌آوری سیستم‌های ملی سلامت، از جمله تلفیق مدیریت خطر بلایا در مراقبت‌های مرحله اول، مرحله دوم و مرحله سوم سلامت به ویژه در سطح محلی، تقویت ظرفیت پرسنل سلامت در زمینه درک خطر بلایا و به کارگیری آن‌ها در اجرای رویکردهای کاهش خطر بلایا در اقدامات مربوط به سلامت و گسترش و تقویت ظرفیت‌های آموزشی

در زمینه پزشکی حوادث و بلایا و پشتیبانی و آموزش گروه‌های سلامت در جوامع محلی در خصوص رویکردهای کاهش خطر بلایا در برنامه‌های سلامت با همکاری دیگر بخش‌ها و نیز اجرای مقررات بین‌المللی سلامت مصوب سال ۲۰۰۵ سازمان بهداشت جهانی.

ی- تقویت طراحی و اجرای سیاست‌ها و سازوکارهای فراگیر ایمنی اجتماعی از طریق مشارکت دادن جامعه و تلفیق آن با برنامه‌های تقویت معیشتی و دسترسی به خدمات اساسی مراقبت سلامت از جمله سلامت مادر، نوزاد و کودک، سلامت جنسی و تولید مثل، امنیت غذایی و تغذیه، مسکن و آموزش در راستای ریشه کن کردن فقر و یافتن راه‌حل‌های پایدار در مرحله پس از وقوع حوادث و توانمندسازی و مساعدت افرادی که بیش از دیگران از حوادث آسیب دیده‌اند.

ک- افراد مبتلا به بیماری‌های مزمن و خطرناک به دلیل نیازهای خاص خود باید در تدوین سیاست‌ها و برنامه‌های مدیریت خطر پیش، حین و پس از حوادث از جمله دسترسی به خدمات نجات مورد توجه ویژه قرار گیرند.

ل- تشویق به اتخاذ سیاست‌ها و برنامه‌هایی برای تحرک و پویایی افراد آسیب‌دیده از حوادث به منظور تقویت تاب‌آوری این افراد و جوامع محلی میزبان آن‌ها بر اساس قوانین و شرایط ملی.

م- گسترش تلفیق ملاحظات و اقدامات کاهش بلایا در ابزارهای مالی و بودجه‌ای.

ن- تقویت استفاده پایدار و مدیریت اکوسیستم‌ها و اجرای رویکردهای یکپارچه مدیریت منابع طبیعی و محیط زیست شامل کاهش خطر بلایا.

س- تقویت تاب‌آوری کسب و کار و حفاظت از معیشت و دارایی‌های تولیدی در سراسر زنجیره تأمین و عرضه، حصول اطمینان از استمرار خدمات و تلفیق مدیریت خطر بلایا در مدل‌ها و فعالیت‌های کسب و کار.

ع- تقویت حفاظت از معیشت و دارایی‌های تولیدی از جمله دام و طیور، حیوانات کار، ابزارها و دانه‌ها.

ف- اشاعه و تلفیق رویکردهای مدیریت خطر بلایا در صنعت گردشگری به دلیل تکیه فراوان بر این صنعت به عنوان یک محرک اصلی اقتصادی در اغلب موارد.

سطوح جهانی و منطقه‌ای

۳۱. برای تحقق این امر، موارد ذیل حائز اهمیت است:

الف- تقویت انسجام و یکپارچگی میان سیستم‌ها، بخش‌ها و سازمان‌های مرتبط با توسعه پایدار و کاهش خطر بلایا در سیاست‌ها، طرح‌ها، برنامه‌ها و فرآیندهای آن‌ها.

ب- تقویت توسعه و گسترش سازوکارها و ابزارهای انتقال خطر بلایا از طریق همکاری نزدیک با شرکای جامعه بین‌المللی، کسب و کار، مؤسسات مالی بین‌المللی و دیگر ذی‌نفعان مربوطه.

ج- توسعه همکاری میان مراکز و شبکه‌های آکادمیک، علمی و پژوهشی و بخش خصوصی به منظور تولید محصولات و خدمات جدید برای کمک به کاهش خطر بلایا به ویژه آن‌هایی که به کشورهای در حال توسعه و چالش‌های خاص آن‌ها کمک نماید.

د- ترغیب افزایش هماهنگی در بین مؤسسات مالی جهانی و منطقه‌ای با توجه به ارزیابی و پیش‌بینی آثار احتمالی

اقتصادی و اجتماعی حوادث و بلایا.

ه- تقویت همکاری میان مسئولان بخش سلامت و سایر ذی‌نفعان مربوطه برای تقویت ظرفیت‌های کشوری مدیریت ریسک بلایا برای سلامت، اجرای مقررات بین‌المللی سلامت (۲۰۰۵) و ایجاد تاب‌آوری در سیستم‌های سلامت. و- تقویت و توسعه همکاری و ظرفیت‌سازی برای حفاظت از دارایی‌ها و منابع مولد مانند، دام و طیور، حیوانات کار، ابزارها و بذر.

ز- تقویت و پشتیبانی از توسعه بیشتر شبکه‌های ایمنی اجتماعی به عنوان اقدامات کاهش خطر بلایای مرتبط هماهنگ با برنامه‌های تقویت معیشتی، به منظور کسب اطمینان از تاب‌آوری در برابر شوک‌های ناگهانی در سطوح خانوار و جامعه محلی.

ح- تقویت و گسترش تلاش‌های بین‌المللی که باهدف ریشه‌کنی گرسنگی و فقر از طریق کاهش خطر بلایا صورت می‌گیرد.

ط- گسترش همکاری میان ذی‌نفعان مربوطه در بخش‌های عمومی و خصوصی برای تقویت تاب‌آوری در کسب و کار در برابر حوادث و بلایا.

اولویت چهارم: ارتقاء آمادگی در برابر بلایا به منظور مقابله مؤثر و بازسازی برای بازتوانی-توان بخشی و بازسازی

۳۲. رشد مداوم خطر بلایا از جمله افزایش در معرض قرارگیری افراد و سرمایه‌ها در برابر حوادث و درس‌های فراگرفته شده از حوادث قبلی نشان می‌دهد که تقویت بیشتر آمادگی برای مقابله با حوادث و بلایا، انجام اقدامات برای پیش‌بینی حوادث، تلفیق کاهش خطر بلایا در آمادگی حوادث و بلایا و اطمینان یافتن از ظرفیت لازم برای مقابله و بازسازی مؤثر در تمام سطوح امری ضروری است. توانمندسازی زنان و معلولان به صورت یک هدف عمومی و ترویج رویکردهای مقابله، بازیابی، توان بخشی و بازسازی بدون تبعیض جنسیتی و قابل دسترس در سطح جهانی، امری ضروری و کلیدی است. حوادث و بلایا نشان داده‌اند که مرحله بازیابی، توان بخشی و بازسازی که نیاز به آمادگی پیش از وقوع حوادث دارند فرصت بسیار مهمی برای "بازسازی بهتر" می‌باشد از جمله از طریق تلفیق کاهش خطر بلایا در برنامه‌های توسعه و تاب‌آور ساختن ملت‌ها و جوامع محلی در برابر حوادث و بلایا.

سطوح ملی و محلی

۳۳. برای تحقق این امر، موارد ذیل حائز اهمیت است:

الف- تهیه، بازنگری و روزآمد نمودن دوره‌ای سیاست‌ها، طرح‌ها و برنامه‌های آمادگی حوادث و بلایا با مشارکت نهادهای مربوطه، با در نظر داشتن سناریوهای تغییر اقلیم و آثار آن بر خطر بلایا و تسهیل مناسب مشارکت هم‌بخش‌ها و ذی‌نفعان مربوطه.

ب- سرمایه‌گذاری، توسعه، حفظ و تقویت مخاطرات مردم محور، پیش‌بینی چندبخشی و سیستم‌های هشدار سریع،

سازوکارهای ارتباطات شرایط اضطراری و ریسک بحران، فن آوری های اجتماعی و سیستم های مخابراتی مانیتورینگ مخاطره؛ توسعه چنین سیستم هایی از طریق فرآیندهای خاص؛ مناسب سازی آن‌ها با نیازهای کاربران شامل نیازهای فرهنگی و اجتماعی در جنسیت های خاص؛ ارتقاء کاربرد ساده و کم هزینه تجهیزات و امکانات هشدار سریع؛ و گسترش شبکه هایی برای عرضه اطلاعات هشدار سریع بحران های طبیعی.

ج- ارتقاء تاب آوری زیرساخت های حیاتی موجود و جدید شامل آب، حمل و نقل و زیرساخت های مخابراتی، امکانات آموزشی، بیمارستان ها و سایر امکانات بهداشتی برای کسب اطمینان از حفظ عملکرد ایمن، مؤثر و عملیاتی آن‌ها در حین و پس از بحران به منظور ارائه خدمات ضروری و نجات بخش.

د- ایجاد مراکز اجتماعی به منظور ارتقاء آگاهی عمومی و انباشت مواد و اقلام ضروری برای اجرای فعالیت های امداد و نجات.

ه- اتخاذ سیاست ها و انجام اقداماتی که از نقش کارگران بخش خدمات عمومی برای ایجاد یا تقویت سازوکارها و مقررات و تأمین مالی برای کمک های امدادی و برنامه ریزی و آمادگی برای باز توانی و بازسازی پس از حوادث و بلایا حمایت به عمل می آورد.

و- آموزش نیروی کار و داوطلبان در مقابله با حوادث و تقویت ظرفیت های فنی و لجستیکی در شرایط اضطراری.
ز- اطمینان یافتن از استمرار عملیات و برنامه ریزی از جمله بازسازی اجتماعی و اقتصادی و ارائه خدمات اساسی در مرحله پس از وقوع حوادث.

ح- گسترش تمرین های منظم آمادگی، مقابله و بازسازی حوادث و بلایا شامل: آموزش های تخلیه، آموزش و ایجاد سیستم های پشتیبانی محلی با نگاه به مقابله سریع و مؤثر با حوادث و جابجایی های مربوط به آن؛ شامل دسترسی به سرپناه ایمن، اقدام امدادی اساسی غذایی متناسب با نیازهای محلی.

ط- گسترش همکاری میان سازمان های گوناگون، نهادهای چندبخشی و ذی نفعان مربوطه در کلیه سطوح از جمله جوامع و کسب و کار آسیب دیده با در نظر داشتن طبیعت پیچیده و پرهزینه بازسازی پس از حوادث و بلایا تحت هماهنگی مقامات ملی.

ی- گسترش تلفیق مدیریت خطر بلایا در فرآیندهای باز توانی و توان بخشی پس از حوادث و بلایا، ایجاد ارتباط میان امداد، توان بخشی و توسعه، استفاده از فرصت های به دست آمده در مرحله بازسازی برای توسعه ظرفیت هایی که خطر بلایا را در کوتاه، میان و بلندمدت کاهش می دهد از جمله توسعه و گسترش اقداماتی نظیر برنامه ریزی کاربری اراضی، ارتقاء استانداردهای ساختاری و تبادل تجربه، دانش و ارزیابی و درس های فراگرفته شده از حوادث؛ تلفیق بازسازی پس از حوادث در توسعه پایدار اقتصادی و اجتماعی مناطق آسیب دیده. این امر همچنین باید در مورد سکونت گاه های موقت افراد آواره ناشی از حوادث نیز در نظر گرفته شود.

ک- تهیه راهنمای آمادگی برای بازسازی پس از حوادث مانند برنامه ریزی کاربری اراضی و ارتقاء استانداردهای سازه ای و ساختاری از جمله از طریق بهره گیری از آموخته های برنامه های باز توانی و بازسازی ده سال گذشته از زمان تصویب

چارچوب اقدام هیوگو و تبادل تجربه، دانش و درس‌های فرا گرفته شده.

ل- در نظر گرفتن انتقال تسهیلات و زیرساخت‌های عمومی به مناطق خارج از حوزه خطر در فرآیند بازسازی در صورت امکان با مشورت افراد مربوطه و به شکل مناسب.

م- تقویت ظرفیت‌های مقامات محلی برای جابجایی افرادی که در مناطق حادثه خیز زندگی می‌کنند.

ن- ایجاد سازوکار ثبت موردی و پایگاه داده‌ای تلفات ناشی از حوادث به منظور ارتقاء پیشگیری از امراض و مرگ و میر. س- ارتقاء برنامه‌های بازسازی به منظور ارائه کمک‌های روانی، اجتماعی و خدمات سلامت ذهنی برای تمام افراد نیازمند.

ع- بازنگری و تقویت قوانین و مقررات ملی در خصوص همکاری بین‌المللی به شکل مناسب بر اساس دستورالعمل‌های مربوط به تسهیل و قانونمندسازی داخلی کمک‌های بین‌المللی امداد و بازسازی اولیه حوادث و بلایا.

سطوح جهانی و منطقه‌ای

۳۴. برای تحقق این امر، موارد ذیل حائز اهمیت است:

الف- تهیه و تقویت مناسب رویکردها و سازوکارهای عملیاتی منطقه‌ای برای آمادگی و پاسخگویی مؤثر حوادث و بلایا در شرایطی که انجام آن فراتر از ظرفیت‌های پاسخگویی محلی است.

ب- تقویت و توسعه و ترویج بیشتر ابزارهایی مانند استانداردها، قوانین، راهنماهای عملیاتی و دیگر ابزارهای راهنما برای پشتیبانی از اقدامات هماهنگ در آمادگی و پاسخگویی حوادث و بلایا و تسهیل تبادل اطلاعات در زمینه درس‌های فراگرفته شده و بهترین تجارب سیاست‌گذاری و برنامه‌های بازسازی پس از حوادث.

ج- تشویق به توسعه بیشتر سازوکارهای هشدار سریع مؤثر، مطابق با شرایط ملی و چند مخاطره‌ای منطقه‌ای. هماهنگی با چارچوب جهانی خدمات اقلیمی و تسهیل اشتراک‌گذاری و تبادل اطلاعات میان کشورها.

د- تقویت سازوکارهای بین‌المللی مانند مجمع بین‌المللی بازسازی برای تبادل تجارب و درس‌های فراگرفته شده میان کشورها و نیز ذی‌نفعان مربوطه.

ه- پشتیبانی از مؤسسات وابسته به سازمان ملل برای تقویت و اجرای سازوکارهای جهانی مربوط به آب و هواشناسی به منظور ارتقاء آگاهی و بهبود درک خطرات حوادث و بلایای مربوط به آب و آثار آن بر جامعه و پیشبرد راهبردهای کاهش خطر بلایا بر اساس درخواست دولت‌ها.

و- پشتیبانی از همکاری‌های منطقه‌ای در زمینه آمادگی حوادث از جمله از طریق آموزش‌ها و تمرین‌های مشترک.

ز- گسترش توافقات منطقه‌ای برای تسهیل تبادل ظرفیت‌ها و منابع پاسخگویی حین و پس از حوادث و بلایا.

ح- آموزش نیروی کار موجود و داوطلبان در زمینه مقابله با حوادث.

بخش پنجم - نقش ذی نفعان

۳۵. هر چند دولت‌ها مسئولیت کلی کاهش خطر بلایا را بر عهده دارند، اما این موضوع به عنوان مسئولیت مشترک دولت‌ها و ذی نفعان مربوطه به شمار می‌رود. به ویژه ذی نفعان غیردولتی به عنوان عوامل توانمندساز نقش مهمی در کمک به دولت مطابق با سیاست‌ها و قوانین و مقررات ملی در اجرای چارچوب در سطوح محلی، ملی، منطقه‌ای و جهانی ایفا می‌کنند. تعهد، حسن نیت، دانش، تجربه و منابع آنان مورد نیاز خواهد بود.

۳۶. در تعیین نقش و مسئولیت‌های خاص ذی نفعان و هم‌زمان بهره‌مندی از ابزارهای بین‌المللی موجود مربوطه، دولت‌ها باید اقدامات ذیل را در خصوص ذی نفعان عمومی و خصوصی تشویق نمایند.

الف- تشویق جامعه مدنی، داوطلبان، سازمان‌های داوطلب و جامعه محور برای مشارکت و همکاری با مؤسسات عمومی به منظور ارائه دانش خاص و راهنمایی عملی در حوزه توسعه و اجرای چارچوب‌ها، استانداردها و طرح‌های الزامی برای کاهش خطر بلایا، مشارکت در اجرای برنامه‌ها و راهبردهای محلی، ملی، منطقه‌ای و جهانی، حمایت از ارتقاء آگاهی‌های عمومی و فرهنگ پیشگیری و آموزش در مورد خطر بلایا، پشتیبانی از جوامع تاب‌آور و مدیریت خطر بلایا به شکل فراگیر و برای کلیت جامعه که هم‌افزایی میان همه گروه‌ها را به شکل مناسب تقویت می‌نماید. موارد ذیل باید مورد توجه قرار گیرد:

- نقش زنان و مشارکت آنان برای مدیریت مؤثر خطر بلایا و طراحی، تأمین منابع و اجرای سیاست‌ها، برنامه‌ها و طرح‌های کاهش خطر بلایا که با توجه به موضوع جنسیت تهیه شده‌اند، امری اساسی است و باید اقدامات ظرفیت‌ساز کافی برای توانمندسازی زنان جهت آمادگی و ایجاد ظرفیت آنان به عنوان ابزارهای جایگزین معیشت در شرایط و وضعیت پس از حوادث و بلایا صورت گیرد.

- کودکان و جوانان عوامل تغییر هستند و باید شرایط و فضای لازم به آنان داده شود تا به کاهش خطر بلایا مطابق با قوانین، رویه‌های ملی و مواد و محتوای آموزشی کمک کنند.

- افراد دارای معلولیت و سازمان‌های متولی در ارزیابی خطر بلایا و طراحی و اجرای برنامه‌های مناسب با نیازهای خاص آنان دارای اهمیت اساسی‌اند و در این خصوص باید ابعاد گوناگون از جمله اصول طراحی‌های جهانی در نظر گرفته شود.

- افراد مسن دارای سال‌ها تجربه، مهارت و عقلانیت هستند که دارایی‌های ارزشمندی برای کاهش خطر بلایا به شمار می‌رود و باید در طراحی سیاست‌ها، طرح‌ها و مکانیسم‌ها از جمله برای هشدار سریع مشارکت نمایند.

- مردم بومی از طریق تجربه و دانش سنتی خود کمک مهمی به توسعه و اجرای برنامه‌ها و سازوکارها ارائه می‌نمایند.

- مهاجران به تاب‌آوری جوامع محلی و جامعه کمک می‌نمایند و دانش، مهارت و ظرفیت‌های آنان می‌

تواند برای طراحی و اجرای کاهش خطر بلایا مفید باشد.

ب- مراکز و شبکه‌های آکادمیک، علمی و تحقیقاتی باید بر عوامل و سناریوهای خطر بلایا از جمله خطرات بلایای نوظهور در میان و بلندمدت تمرکز نمایند و پژوهش‌های خود را برای کاربرد در سطح منطقه‌ای، ملی و محلی افزایش دهند و از اقدامات جوامع و مقامات محلی و نیز از ارتباط میان سیاست‌گذاری و علوم در راستای تصمیم‌گیری‌ها پشتیبانی به عمل آورند.

ج- مراکز کسب و کار، مؤسسات حرفه‌ای و مؤسسات مالی بخش خصوصی، قانون‌گذاران مالی و بخش‌های حسابداری مدیریت خطر بلایا شامل استمرار کسب و کار را در مدل و رویه‌هایی از طریق سرمایه‌گذاری‌های مبتنی بر اطلاعات خطر بلایا به ویژه در مؤسسات خرد، کوچک و متوسط تلفیق نمایند. این مؤسسات در فعالیت‌های ارتقاء آگاهی و آموزش برای کارمندان و مشتریان خود و نیز پشتیبانی از پژوهش و نوآوری و توسعه فن‌آوری کاهش خطر بلایا مشارکت نمایند. این بخش‌ها دانش، تجارب و داده‌های غیر حساس را مبادله و در توسعه چارچوب‌ها و استانداردهای فنی که مدیریت خطر بلایا را تلفیق می‌نماید به شکل مناسب و تحت راهنمایی بخش عمومی مشارکت نمایند.

د- رسانه‌ها نقش فعال و فراگیر در کمک به افزایش آگاهی و درک عمومی در سطوح محلی، ملی، منطقه‌ای و جهانی ایفا و در مبادله اطلاعات دقیق و غیر حساس خطر بلایا، مخاطرات و حوادث مشارکت نمایند، از جمله در حوادث با مقیاس کوچک از راه‌های ساده، شفاف، قابل فهم همگان و قابل دسترسی با همکاری نزدیک مقامات ملی؛ سیاست‌های ارتباطی خاص کاهش خطرپذیری اتخاذ نموده و از سیستم‌های هشدار سریع و اقدامات حفاظتی نجات جان افراد حمایت به عمل آورند؛ همچنین رسانه‌ها فرهنگ‌پیشگیری و مشارکت قومی جوامع محلی در کارزارهای پایدار آموزش همگانی و مشاوره‌های عمومی را در تمام سطوح جامعه مطابق با رویه‌های ملی ترویج نمایند.

۳۷. در ارتباط با قطعنامه شماره ۶۸/۲۱۱ مجمع عمومی سازمان ملل مصوب ۲۰ دسامبر ۲۰۱۳ تعهدات ذی‌نفعان مربوطه برای شناسایی روش‌های همکاری و اجرای این چارچوب حائز اهمیت است. این تعهدات باید مشخص و دارای چارچوب زمانی باشد تا از همکاری و مشارکت در سطوح محلی، ملی، منطقه‌ای و جهانی و اجرای استراتژی‌ها و برنامه‌های محلی و ملی حمایت و پشتیبانی به عمل آید.

همه ذی‌نفعان ترغیب و تشویق می‌شوند تا تعهدات خود و اقدامات به عمل آمده در پشتیبانی از اجرای چارچوب و یا برنامه‌های مدیریت خطر بلایا در سطح ملی و محلی را از طریق وب‌سایت دفتر سازمان‌های ملل برای کاهش خطر بلایا (UNISDR) به اطلاع عموم برسانند.

بخش ششم - همکاری های بین المللی و مشارکت جهانی

ملاحظات عمومی:

۳۸. کشورهای در حال توسعه بنا بر ظرفیت های گوناگون و رابطه میان سطح کمک های ارائه شده و توانایی آن ها برای اجرای چارچوب حاضر نیازمند تأمین و تدارک قوی تر ابزارهای اجرایی شامل منابع کافی، پایدار و به موقع از طریق همکاری های بین المللی و مشارکت جهانی برای توسعه و کمک های مستمر بین المللی به منظور تقویت تلاش های آن ها جهت کاهش خطر بلایا هستند.

۳۹. همکاری های بین المللی برای کاهش خطر بلایا شامل منابع متنوعی بوده و یک عنصر اصلی در حمایت از کشورهای در حال توسعه برای کاهش خطر بلایا است.

۴۰. برای رفع نابرابری های موجود در زمینه های اقتصادی و نوآوری های فن آوری در ظرفیت های پژوهشی میان کشورها، انتقال فن آوری شامل فرآیند توانمندسازی و تقویت جریان دانش و مهارت، ایده ها و فن آوری از کشورهای توسعه یافته به کشورهای در حال توسعه برای چارچوب حاضر بسیار مهم است.

۴۱. کشورهای در حال توسعه حادثه خیز به ویژه کشورهای کمتر توسعه یافته، کشورهای کوچک جزیره ای در حال توسعه، کشورهای در حال توسعه بدون ساحل و کشورهای آفریقایی و نیز کشورهای با درآمد متوسط که مواجه با چالش های خاص می باشند با در نظر گرفتن سطح بالای آسیب پذیری و خطر که اغلب فراتر از توانایی آن ها برای مقابله و بازسازی پس از حوادث است، توجه ویژه ای به این امر مبذول خواهند نمود.

این آسیب پذیری ها نیازمند تقویت فوری همکاری های بین المللی و مشارکت های واقعی و پایدار در سطوح منطقه ای و بین المللی به منظور پشتیبانی از کشورهای در حال توسعه جهت اجرای این چارچوب مطابق با اولویت ها و نیازهای آن ها است. باید توجه مشابه و کمک مناسب به دیگر کشورهای حادثه خیز با ویژگی های خاص خود مانند کشورهای مجمع الجزایری و کشورهای دارای ساحل طولانی به عمل آید.

۴۲. بلایا می تواند کشورهای کوچک جزیره ای در حال توسعه را به دلیل آسیب پذیری های منحصر به فرد و ویژه آن ها بیش از حد تحت تأثیر قرار دهد. آثار حوادث و بلایا که شدت برخی از آن ها رو به افزایش بوده و به واسطه تغییرات اقلیمی تشدید شده اند، می تواند پیشرفت این کشورها در توسعه پایدار را با مانع روبرو نماید. با توجه به مورد خاص کشورهای کوچک جزیره ای در حال توسعه (SAMOA)، ایجاد تاب آوری و ارائه کمک های ویژه از طریق اجرای خروجی های برنامه در مسیر روش های شتابنده، اقدام در زمینه کاهش خطر بلایا برای این کشورها یک نیاز اساسی است.

۴۳. کشورهای آفریقایی همچنان مواجه با چالش های مربوط به بلایا و خطرات فزاینده آن و موضوعاتی از قبیل تقویت تاب آوری زیرساخت ها، سلامت و معیشت هستند. حل این چالش ها مستلزم افزایش همکاری های بین المللی و ارائه کمک های کافی به کشورهای آفریقایی جهت اجرای این چارچوب است.

۴۴. همکاری های شمال - جنوب که می تواند با همکاری های جنوب - جنوب و یا همکاری های سه جانبه تکمیل گردد عامل اساسی برای کاهش خطر بلایا محسوب می گردد و نیاز به تقویت این همکاری ها در زمینه های مذکور وجود دارد.

مشارکت و همکاری نقش مهم دیگری در بهره برداری از پتانسیل‌های کامل کشورها و حمایت از ظرفیت‌های ملی آن‌ها در مدیریت خطر بلایا و نیز در بهبود وضعیت اجتماعی، سلامت و اقتصادی افراد، جوامع و کشورها ایفا می‌کند.

۴۵. تلاش کشورهای در حال توسعه در زمینه همکاری‌های جنوب-جنوب و سه‌جانبه نباید همکاری‌های شمال-جنوب کشورهای توسعه یافته را کاهش دهد چون این همکاری‌ها مکمل همکاری‌های شمال-جنوب می‌باشند.

۴۶. تأمین مالی از طریق منابع بین‌المللی، انتقال فن‌آوری‌های قابل اعتماد، قابل تأمین، مناسب و مدرن و مطابق محیط زیست با شرایط مساعد و ترجیحی بر اساس توافق، کمک‌های ظرفیت‌سازی برای کشورهای در حال توسعه و محیط‌های سیاست‌گذاری و سازمانی توانمند ساز در کلیه سطوح ابزارهای بسیار مهم کاهش خطر بلایا می‌باشند.

راه‌های اجرا

۴۷. برای تحقق این امر موارد ذیل ضروری است:

الف- مجدداً تأکید می‌نماید که کشورهای در حال توسعه نیازمند ارائه کمک‌های بین‌المللی هماهنگ، پایدار و کافی برای کاهش خطر بلایا می‌باشند به ویژه کشورهای کمتر توسعه یافته، کشورهای کوچک جزیره‌ای در حال توسعه بدون، کشورهای در حال توسعه بدون ساحل و کشورهای آفریقایی و نیز کشورهای با درآمد متوسط که مواجه با چالش‌های خاص هستند. این کمک‌ها می‌تواند از کانال‌های دو و چندجانبه شامل مساعدت‌های فنی و مالی گسترش یافته و انتقال فن‌آوری بر اساس شرایط تسهیلی ترجیحی بر حسب توافق توسعه و تقویت ظرفیت این کشورها ارائه گردد.

ب- تقویت دسترسی کشورها به ویژه کشورهای در حال توسعه به تسهیلات مالی، فن‌آوری مناسب با محیط زیست، علوم و نوآوری‌های فراگیر و دانش و تبادل اطلاعات از طریق سازوکارهای موجود شامل ترتیبات همکاری‌های دوجانبه، منطقه‌ای و چندجانبه از جمله سازمان ملل و دیگر مؤسسات مربوطه.

ج- گسترش استفاده و توسعه مجامع موضوعی همکاری‌ها مانند ظرفیت‌های جهانی فن‌آوری و سیستم‌های جهانی برای تبادل مهارت، نوآوری و پژوهش و تأمین دسترسی به فن‌آوری و اطلاعات در کاهش خطر بلایا.

د- تلفیق تدابیر کاهش خطر بلایا در برنامه‌های کمکی چندجانبه و دوجانبه داخل و میان همه بخش‌ها به شکل مناسب با کاهش فقر، توسعه پایدار، مدیریت منابع طبیعی، محیط زیست، توسعه شهری و سازگاری با تغییر اقلیم.

حمایت سازمان‌های بین‌المللی:

۴۸. به منظور حمایت از اجرای این چارچوب موارد ذیل ضروری است:

الف- از سازمان ملل و دیگر سازمان‌های بین‌المللی و منطقه‌ای، مؤسسات مالی بین‌المللی و منطقه‌ای و آژانس‌های اهداکننده که در کاهش خطر بلایا فعال هستند، درخواست می‌گردد تا هماهنگی راهبردهای خود در این زمینه را به شکل مناسب تقویت نمایند.

ب- مؤسسات وابسته به سازمان ملل شامل صندوق‌ها، برنامه‌ها و آژانس‌های تخصصی از طریق برنامه اقدام سازمان ملل در زمینه کاهش خطر بلایا برای تاب‌آوری، چارچوب‌های کمک‌های توسعه‌ای سازمان ملل و برنامه‌های کشوری بهره‌بردار می‌توانند از منابع را به عمل آورده و کشورهای در حال توسعه را بر اساس درخواست آن‌ها در اجرای این چارچوب

و با هماهنگی دیگر چارچوب‌های مربوطه مانند مقررات بین‌المللی سلامت (۲۰۰۵) از جمله از طریق توسعه و تقویت ظرفیت‌ها و برنامه‌های شفاف و متمرکز که اولویت‌های این کشورها را به صورت متوازن، هماهنگ و پایدار بر اساس مسئولیت آنان حمایت می‌نماید کمک و پشتیبانی خواهند نمود.

ج- دفتر سازمان ملل برای کاهش خطر بلایا (UNISDR) به طور خاص از اجرای این چارچوب و پیگیری و بازبینی آن به طرق زیر حمایت به عمل خواهد آورد: بررسی‌های دوره‌ای کارهای در حال اجرا به ویژه برای مجمع جهانی کاهش خطرپذیری به شکل مناسب و منظم همراه با فرآیندهای پیگیری آن در سازمان ملل، حمایت از پیگیری یکپارچه جهانی و منطقه‌ای و تهیه شاخص‌های مربوطه با هماهنگی دیگر سازوکارهای مربوط به توسعه پایدار و تغییرات اقلیمی و به روز کردن سیستم پایش چارچوب اقدام هیوگو مبتنی بر وب سایت؛ علاوه بر این در فعالیت‌های گروه کارشناسی و بین‌سازمانی، تهیه شاخص‌های توسعه پایدار مشارکت فعال نموده و راهنماهای مبتنی بر شواهد میدانی و عملی اجرا با همکاری نزدیک دولت‌ها و با بهره‌مندی از کارشناسان را تهیه خواهد نمود. این دفتر همچنین فرهنگ پیشگیری را در میان ذی‌نفعان مربوطه از طریق حمایت از تدوین استانداردها توسط کارشناسان و سازمان‌های فنی، فعالیت‌های پشتیبانی و ترویج و گسترش اطلاعات، سیاست‌ها و اقدامات کاهش خطر بلایا و نیز ارائه کمک‌های آموزشی و تربیت کاهش خطر بلایا از طریق سازمان‌های وابسته تقویت خواهد نمود. مضافاً حمایت‌های لازم از کشورها از طریق مجامع ملی کاهش خطرپذیری یا سازمان‌های معادل آن برای تهیه برنامه‌های ملی و روندها و الگوهای خطر بلایا، خسارات و پیامدهای آنان به عمل خواهد آمد. دفتر سازمان ملل برای کاهش خطر بلایا، مجمع جهانی کاهش خطر بلایا را برگزار و مجامع منطقه‌ای را با هماهنگی سازمان‌های منطقه‌ای پشتیبانی خواهد نمود. این دفتر علاوه بر بازنگری، برنامه اقدام سازمان ملل برای تاب‌آوری راهبردی و تقویت و استمرار ارائه خدمت به گروه مشورتی علمی و فنی کنفرانس بین‌المللی کاهش خطر بلایا در بهره‌وری از علوم و فعالیت‌های فنی در زمینه کاهش خطر بلایا را تسهیل خواهد نمود. نهایتاً دفتر سازمان ملل برای کاهش خطر بلایا با هماهنگی نزدیک دولت‌ها، به روز نمودن فرهنگ اصطلاحات ۲۰۰۹ کاهش خطر بلایا هماهنگ با واژه‌شناسی مورد موافقت دولت‌ها راهبردی نموده و نگهداری از فهرست ثبت تعهدات ذی‌نفعان را بر عهده خواهد داشت.

د- نهادهای مالی بین‌المللی مانند بانک جهانی و بانک‌های منطقه‌ای توسعه اولویت‌های این چارچوب را برای پشتیبانی‌های مالی و وام جهت کاهش خطر بلایا به شکل یکپارچه در کشورهای در حال توسعه در نظر بگیرند.

ه- دیگر سازمان‌های بین‌المللی و نهادهای مربوط به معاهدات بین‌المللی شامل کنفرانس طرف‌های کنوانسیون جامع سازمان ملل برای تغییرات اقلیمی، مؤسسات مالی بین‌المللی در سطوح جهانی و منطقه‌ای و نهضت بین‌المللی صلیب سرخ و هلال احمر کشورهای در حال توسعه را بر حسب درخواست آنان در اجرای این چارچوب با هماهنگی دیگر چارچوب‌های مربوط، پشتیبانی و حمایت خواهند نمود.

و- معاهده جهانی سازمان ملل به عنوان ابتکار اصلی سازمان ملل برای مشارکت با بخش خصوصی و کسب و کار در مسئله مهم و حیاتی کاهش خطر بلایا برای توسعه پایدار و تاب‌آوری مشارکت بیشتری به عمل خواهند آورد.

ز- ظرفیت و توانایی کلی سازمان ملل برای کمک به کشورهای در حال توسعه در زمینه کاهش خطر بلایا باید از طریق ارائه منابع کافی از راه مکانیسم‌های گوناگون تأمین مالی از جمله کمک‌های بیشتر، به موقع، پایدار و قابل پیش‌بینی و ارتقاء نقش صندوق در ارتباط با اجرای این چارچوب تقویت شود.

ح- اتحادیه بین‌المجالس و دیگر نهادها و سازوکارهای منطقه‌ای مربوط به اعضای پارلمان‌ها، کمک‌های خود برای ترویج کاهش خطر بلایا و تقویت چارچوب‌های قانون ملی را استمرار خواهند بخشید.

ط- سازمان‌های شهرهای متحد و دولت‌های محلی و دیگر نهادهای مربوطه با پشتیبانی از همکاری و یادگیری متقابل برای کاهش خطر بلایا، اجرای این چارچوب را ادامه خواهند داد.

اقدامات مربوط به پیگیری

۴۹. کنفرانس از مجمع عمومی سازمان ملل دعوت می‌نماید تا در هفتادمین اجلاس خود امکان قرار دادن ارزیابی پیشرفت جهانی در اجرای این چارچوب برای کاهش خطر بلایا به عنوان بخشی از فرآیندهای پیگیری یکپارچه کنفرانس‌ها و اجلاس‌های سران به طور هماهنگ با شورای اقتصادی و اجتماعی، مجمع سیاسی عالی رتبه برای توسعه پایدار و چرخه‌های چهارساله جامع بازنگری سیاست‌ها به شکل مناسب با در نظر گرفتن کمک‌های مجمع جهانی و مجمع منطقه‌ای کاهش خطر بلایا و برنامه پایش چارچوب اقدام هیوگو در نظر بگیرد.

۵۰. کنفرانس به مجمع عمومی سازمان ملل توصیه می‌نماید تا یک گروه کاری بین‌الدولی دائمی مرکب از کارشناسان پیشنهادی دولت‌ها و با کمک دفتر سازمان ملل برای کاهش خطر بلایا و با مشارکت ذی‌نفعان مربوطه در شصت و نهمین اجلاس خود ایجاد نماید.

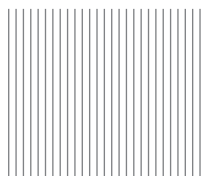
هدف از ایجاد این گروه کاری تهیه شاخص‌های ممکن برای اندازه‌گیری پیشرفت جهانی در اجرای این چارچوب مرتبط با فعالیت گروه کاری میان‌سازمانی در مورد شاخص‌های توسعه پایدار می‌باشد. کنفرانس همچنین توصیه می‌نماید که این گروه کاری توصیه‌های گروه مشورتی علمی و فنی در مورد به‌روز کردن فرهنگ اصطلاحات ۲۰۰۹ UNISDR در مورد کاهش خطر بلایا را تا دسامبر ۲۰۱۶ در نظر بگیرد و نتایج کار برای ملاحظه و تصویب به مجمع عمومی ارائه گردد.

Sendai Framework for Disaster Risk Reduction 2030-2015

چارچوب کاهش خطر بلایا سنندای

۲۰۳۰-۲۰۱۵

دامنه و منظور							
دامنه مورد نظر این چهارچوب شامل موارد ذیل می‌باشد: بلایای ناشی از مخاطرات طبیعی، انسان ساخت، محیطی، فناوری و زیستی اعم از سطح خطر کوچک و بزرگ، شایع و غیرشایع، وقوع آبی و تدریجی. این چهارچوب راهنمایی است برای مدیریت چند مخاطره ای خطر بلایا در توسعه تمام سطوح و همچنین درون و بین بخشی.							
پیامد مورد انتظار							
کاهش قابل توجه خطر بلایا و تلفات جانی مربوطه، کاهش آسیب به معیشت و سلامت و خسارت به دارایی‌های اقتصادی، فیزیکی، فرهنگی و محیطی افراد، تجارت‌ها، جوامع و کشورها.							
هدف نهایی							
هدف نهایی این چهارچوب عبارت است از: پیشگیری از خطرهای جدید و کاهش خطر فعلی بلایا از طریق اجرای ادغام یافته و جامع اقدامات اقتصادی، ساختاری، حقوقی، اجتماعی، سلامتی، فرهنگی، محیطی، فناوری، سیاسی و سازمانی که منجر به پیشگیری و کاهش مواجهه با مخاطرات، آسیب پذیری و افزایش آمادگی برای پاسخ و بازیابی و نهایتاً تقویت تاب آوری می‌شوند.							
اهداف عینی							
کاهش قابل توجه مرگ در سطح جهان تا سال ۲۰۳۰، بطوریکه متوسط مرگ سالانه در ۱۰۰ هزار جمعیت طی سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۳۰ از سال‌های ۲۰۰۵ تا ۲۰۱۵ کمتر باشد.	کاهش قابل توجه جمعیت متاثر از بلایا در سطح جهان تا سال ۲۰۳۰، بطوریکه میزان متوسط سالانه در ۱۰۰ هزار جمعیت طی سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۳۰ از سال‌های ۲۰۰۵ تا ۲۰۱۵ کمتر باشد.	کاهش قابل توجه خسارات اقتصادی در جهان تا سال ۲۰۳۰ در مقیاس تولید ناخالص داخلی.	کاهش قابل توجه آسیب به زیر ساخت‌های حیاتی و اختلال عملکرد خدمات اساسی تا سال ۲۰۳۰ (شامل تسهیلات سلامتی و آموزشی) از طریق ارتقای تاب آوری آن‌ها.	افزایش قابل توجه تعداد کشورهای که تا سال ۲۰۳۰ دارای راهبردهای ملی و محلی کاهش خطر بلایا هستند.	ارتقای قابل توجه همکاری‌های بین‌المللی با کشورهای در حال توسعه تا سال ۲۰۳۰ از طریق حمایت کافی و پایدار به منظور حمایت از اقدامات ملی اجرایی این چهارچوب	افزایش قابل توجه فراهم بودن و دسترسی مردم به سامانه‌های هشدار اولیه چند مخاطره ای و اطلاعات خطر بلایا و ارزیابی‌ها تا سال ۲۰۳۰ از طریق حمایت کافی و پایدار به منظور حمایت از اقدامات ملی اجرایی این چهارچوب	
اولویت‌های اقدام							
اجرائی کردن این چهارچوب نیازمند اقدام متمرکز درون و بین بخشی توسط دولت‌ها در سطوح ملی، منطقه ای و محلی و همچنین سطوح بین‌المللی در چهار حیطه اولویت دار زیر می‌باشد:							
اولویت ۱ درک خطر بلایا	اولویت ۲ تقویت حاکمیت خطر بلایا برای مدیریت خطر بلایا	اولویت ۳ سرمايه گذاری در کاهش خطر بلایا برای درک اولویت تاب آوری بلایا	اولویت ۴ ارتقای آمادگی بلایا برای پاسخ و «ساخت بهتر از قبل» مؤثر در بازیابی، بازتوانی و بازسازی	اولویت ۱ مدیریت خطر بلایا باید بر مبنای درک خطر بلایا در تمام ابعاد آن شامل آسیب پذیری، ظرفیت، مواجهه افراد، دارایی‌ها و خصوصیات مخاطرات و محیط باشد.	اولویت ۲ حاکمیت خطر بلایا در کلیه سطوح اعم از ملی، منطقه‌ای و جهانی برای مدیریت خطر بلایا در تمامی بخش‌ها حیاتی است. بر این اساس می‌توان از انسجام سیاست‌های عمومی و قوانین و مقررات ملی و محلی به منظور تعریف نقش‌ها و مسئولیت‌ها، هدایت کردن و تشویق بخش‌های عمومی و خصوصی اطمینان حاصل نمود.	اولویت ۳ ضروری است تا سرمایه گذاری‌های عمومی و خصوصی در پیشگیری و کاهش خطر بلایا از طریق اقدامات سازه ای و غیرسازه ای برای ارتقای تاب آوری افراد، جوامع، کشورها و دارایی آن‌ها و همچنین محیط زیست انجام گیرد. این سرمایه گذاری‌ها می‌توانند منشا ابتکارات، رشد و اشتغال زایی باشند. چنین اقداماتی برای نجات جان‌ها، پیشگیری و کاهش خسارات که هزینه اثر بخش هم هستند مهم بوده و پاسخ و بازیابی مؤثر را تضمین می‌کنند.	اولویت ۴ تجربه نشان می‌دهد که آمادگی برای بلایا به منظور پاسخ مؤثر و اطمینان از وجود ظرفیت کافی برای بازیابی مؤثر نیازمند ارتقاء است. بلایا همچنین نشان داده‌اند که بازیابی، بازتوانی و بازسازی که باید از قبل برای آن آماده بود، فرصتی است برای «ساخت بهتر از قبل» که از طریق ادغام اقدامات کاهش خطر بلایا محقق می‌شود. زنان و افراد دارای ناتوانی باید رویکردهای برابری جنسیتی و دسترس همگانی خدمات در فازهای پاسخ و بازسازی را بصورت عمومی هدایت کنند و توسعه دهند.
اصول راهنما							
مسئولیت اولیه دولت‌ها برای پیشگیری و کاهش خطر بلایا (از طریق مشارکت و همکاری)	اشتراک مسئولیت بین حکومت مرکزی و مقامات ملی، بخش‌ها و ذینفعان متناسب با شرایط ملی	حفاظت از افراد و دارایی‌های آن‌ها ضمن توسعه و حفظ حقوق بشر شامل حق توسعه	مشارکت تمامی جامعه	مشارکت کامل تمامی سازمان‌های دولتی با ماهیت اجرایی و قانون گذاری در سطوح ملی و محلی	توانمندسازی مقامات محلی و جوامع از طریق تخصیص منابع، تشویق و مسئولیت تصمیم‌سازی بسته به تناسب	تصمیم‌سازی با مشارکت جمعی و مبتنی بر دانش خطر و رویکرد چندمخاطره‌ای	
همخوانی سیاست‌ها، طرح‌ها، اقدامات و مکانیسم‌های کاهش خطر بلایا و توسعه پایدار در بخش‌های مختلف	در نظر گرفتن خصوصیات محلی و ویژه خطر بلایا برای تعیین اقدامات کاهش خطر	در نظر گرفتن عوامل زمینه ای خطر بلایا بطور هزینه-اثر بخش از طریق سرمایه گذاری بجای تکیه بر پاسخ و بازیابی	«ساخت بهتر از قبل» برای پیشگیری از ایجاد خطر جدید و کاهش خطر فعلی بلایا	کیفیت مشارکت جهانی و همکاری‌های بین‌المللی باید مؤثر، معنا دار و مستحکم باشد	حمایت کشورهای توسعه یافته و همکاری آن‌ها با کشورهای در حال توسعه متناسب با نیازها و اولویت‌های تعیین شده خودشان		

Priorities for Action

There is a need for focused action within and across sectors by States at local, national, regional and global levels in the following four priority areas

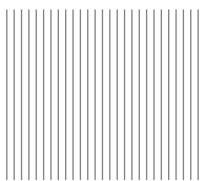
Priority 1	Priority 2	Priority 3	Priority 4
<p style="text-align: center;">Understanding disaster risk</p> <p>Disaster risk management needs to be based on an understanding of disaster risk in all its dimensions of vulnerability, capacity, exposure of persons and assets, hazard characteristics</p>	<p style="text-align: center;">Strengthening disaster risk governance to manage disaster risk</p> <p>Disaster risk governance at the national, regional and global levels is vital to the management of disaster risk reduction in all sectors and ensuring the coherence of national and local frameworks of laws, regulations and public policies that, by defining roles and responsibilities, guide, encourage and incentivize the public and private sectors to take action and address disaster risk</p>	<p style="text-align: center;">Investing in disaster risk reduction for resilience</p> <p>Public and private investment in disaster risk prevention and reduction through structural and non-structural measures are essential to enhance the economic, social, health and cultural resilience of persons, communities, countries and their assets, as well as the environment. These can be drivers of innovation, growth and job creation. Such measures are cost-effective and instrumental to save lives, prevent and reduce losses and ensure effective recovery and rehabilitation</p>	<p style="text-align: center;">Enhancing disaster preparedness for effective response, and to «Build Back Better» in recovery, rehabilitation and reconstruction</p> <p>Experience indicates that disaster preparedness needs to be strengthened for more effective response and ensure capacities are in place for effective recovery. Disasters have also demonstrated that the recovery, rehabilitation and reconstruction phase, which needs to be prepared ahead of the disaster, is an opportunity to «Build Back Better» through integrating disaster risk reduction measures. Women and persons with disabilities should publicly lead and promote gender-equitable and universally accessible approaches during the response and reconstruction phases</p>

Guiding Principles

<p>Primary responsibility of States to prevent and reduce disaster risk, including through cooperation</p>	<p>Shared responsibility between central Government and national authorities, sectors and stakeholders as appropriate to national circumstances</p>	<p>Protection of persons and their assets while promoting and protecting all human rights including the right to development</p>	<p>Engagement from all of society</p>	<p>Full engagement of all State institutions of an executive and legislative nature at national and local levels</p>	<p>Empowerment of local authorities and communities through resources, incentives and decision-making responsibilities as appropriate</p>	<p>Empowerment of local authorities and communities through resources, incentives and decision-making responsibilities as appropriate</p>	<p>Decision-making to be inclusive and risk-informed while using a multi-hazard approach</p>
	<p>Coherence of disaster risk reduction and sustainable development policies, plans, practices and mechanisms, across different sectors</p>	<p>Accounting of local and specific characteristics of disaster risks when determining measures to reduce risk</p>	<p>Addressing underlying risk factors cost-effectively through investment primarily on post-disaster response and recovery</p>	<p>Build Back» Better» for preventing the creation of, and reducing existing, disaster risk</p>	<p>The quality of global partnership and international cooperation to be effective, meaningful and strong</p>	<p>Support from developed countries and partners to developing countries to be tailored according to needs and priorities as identified by them</p>	

Sendai Framework for Disaster Risk Reduction 2015-2030

Scope and purpose						
The present framework will apply to the risk of small-scale and large-scale, frequent and infrequent, sudden and slow-onset disasters, caused by natural or manmade hazards as well as related environmental, technological and biological hazards and risks. It aims to guide the multi-hazard management of disaster risk in development at all levels as well as within and across all sectors						
Expected outcome						
The substantial reduction of disaster risk and losses in lives, livelihoods and health and in the economic, physical, social, cultural and environmental assets of persons, businesses, communities and countries						
Goal						
Prevent new and reduce existing disaster risk through the implementation of integrated and inclusive economic, structural, legal, social, health, cultural, educational, environmental, technological, political and institutional measures that prevent and reduce hazard exposure and vulnerability to disaster, increase preparedness for response and recovery, and thus strengthen resilience						
Targets						
Substantially reduce global disaster mortality by 2030, aiming to lower average per 100,000 global mortality between 2020-2030 compared to 2005-2015	Substantially reduce the number of affected people globally by 2030, aiming to lower the average global figure per 100,000 between 2020-2030 compared to 2005-2015	Reduce direct disaster economic loss in relation to global gross domestic product (GDP) by 2030	Substantially reduce disaster damage to critical infrastructure and disruption of basic services, among them health and educational facilities, including through developing their resilience by 2030	Substantially increase the number of countries with national and local disaster risk reduction strategies by 2020	Substantially enhance international cooperation to developing countries through adequate and sustainable support to complement their national actions for implementation of this framework by 2030	Substantially increase the availability of and access to multi-hazard early warning systems and disaster risk information and assessments to people by 2030

(i) The United Cities and Local Government organization and other relevant bodies of local governments to continue supporting cooperation and mutual learning among local governments for disaster risk reduction and the implementation of the present Framework.

Follow-up actions

49. The Conference invites the General Assembly, at its seventieth session, to consider the possibility of including the review of the global progress in the implementation of the Sendai Framework for Disaster Risk Reduction 2015–2030 as part of its integrated and coordinated follow-up processes to United Nations conferences and summits, aligned with the Economic and Social Council, the High-level Political Forum for Sustainable Development and the quadrennial comprehensive policy review cycles, as appropriate, taking into account the contributions of the Global Platform for Disaster Risk Reduction and regional platforms for disaster risk reduction and the Hyogo Framework for Action Monitor system.

50. The Conference recommends to the General Assembly the establishment, at its sixty-ninth session, of an open-ended intergovernmental working group, comprising experts nominated by Member States, and supported by the United Nations Office for Disaster Risk Reduction, with involvement of relevant stakeholders, for the development of a set of possible indicators to measure global progress in the implementation of the present Framework in conjunction with the work of the Inter-Agency and Expert Group On Sustainable Development Goal Indicators. The Conference also recommends that the working group consider the recommendations of the United Nations Office for Disaster Risk Reduction Scientific and Technical Advisory Group on the update of the publication entitled “2009 UNISDR Terminology on Disaster Risk Reduction” by December 2016, and that the outcome of its work be submitted to the Assembly for its consideration and adoption.

regional organizations; leading the revision of the United Nations Plan of Action on Disaster Risk Reduction for Resilience; facilitating the enhancement of, and continuing to service, the United Nations Office for Disaster Risk Reduction Scientific and Technical Advisory Group in mobilizing science and technical work on disaster risk reduction; leading, in close coordination with States, the update of the publication entitled “2009 UNISDR Terminology on Disaster Risk Reduction”, in line with the terminology agreed upon by States; and maintaining the stakeholders’ commitment registry;

(d) International financial institutions, such as the World Bank and regional development banks, to consider the priorities of the present Framework for providing financial support and loans for integrated disaster risk reduction to developing countries;

(e) Other international organizations and treaty bodies, including the Conference of the Parties to the United Nations Framework Convention on Climate Change, international financial institutions at the global and regional levels and the International Red Cross and Red Crescent Movement to support developing countries, at their request, in the implementation of the present Framework, in coordination with other relevant frameworks;

(f) The United Nations Global Compact, as the main United Nations initiative for engagement with the private sector and business, to further engage with and promote the critical importance of disaster risk reduction for sustainable development and resilience;

(g) The overall capacity of the United Nations system to assist developing countries in disaster risk reduction should be strengthened by providing adequate resources through various funding mechanisms, including increased, timely, stable and predictable contributions to the United Nations Trust Fund for Disaster Reduction and by enhancing the role of the Trust Fund in relation to the implementation of the present Framework;

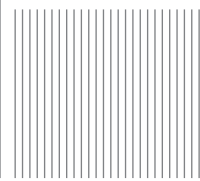
(h) The Inter-Parliamentary Union and other relevant regional bodies and mechanisms for parliamentarians, as appropriate, to continue supporting and advocating disaster risk reduction and the strengthening of national legal frameworks;

(a) The United Nations and other international and regional organizations, international and regional financial institutions and donor agencies engaged in disaster risk reduction are requested, as appropriate, to enhance the coordination of their strategies in this regard;

(b) The entities of the United Nations system, including the funds and programmes and the specialized agencies, through the United Nations Plan of Action on Disaster Risk Reduction for Resilience, United Nations Development Assistance Frameworks and country programmes, to promote the optimum use of resources and to support developing countries, at their request, in the implementation of the present Framework, in coordination with other relevant frameworks, such as the International Health Regulations (2005), including through the development and the strengthening of capacities and clear and focused programmes that support the priorities of States in a balanced, well-coordinated and sustainable manner, within their respective mandates;

(c) The United Nations Office for Disaster Risk Reduction, in particular, to support the implementation, follow-up and review of the present Framework by: preparing periodic reviews on progress, in particular for the Global Platform for Disaster Risk Reduction, and, as appropriate, in a timely manner, along with the follow-up process at the United Nations,

supporting the development of coherent global and regional follow-up and indicators, and in coordination, as appropriate, with other relevant mechanisms for sustainable development and climate change, and updating the existing web-based Hyogo Framework for Action Monitor accordingly; participating actively in the work of the Inter-Agency and Expert Group on Sustainable Development Goal Indicators; generating evidence-based and practical guidance for implementation in close collaboration with States and through the mobilization of experts; reinforcing a culture of prevention among relevant stakeholders through supporting development of standards by experts and technical organizations, advocacy initiatives and dissemination of disaster risk information, policies and practices, as well as by providing education and training on disaster risk reduction through affiliated organizations; supporting countries, including through national platforms or their equivalent, in their development of national plans and monitoring trends and patterns in disaster risk, loss and impacts; convening the Global Platform for Disaster Risk Reduction and supporting the organization of regional platforms for disaster risk reduction in cooperation with

levels are critically important means of reducing disaster risk.

Means of implementation

47. To achieve this, it is necessary:

(a) To reaffirm that developing countries need enhanced provision of coordinated, sustained and adequate international support for disaster risk reduction, in particular for the least developed countries, small island developing States, landlocked developing countries and African countries, as well as middle-income countries facing specific challenges, through bilateral and multilateral channels, including through enhanced technical and financial support and technology transfer on concessional and preferential terms, as mutually agreed, for the development and strengthening of their capacities;

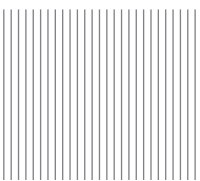
(b) To enhance access of States, in particular developing countries, to finance, environmentally sound technology, science and inclusive innovation, as well as knowledge and information-sharing through existing mechanisms, namely bilateral, regional and multilateral collaborative arrangements, including the United Nations and other relevant bodies;

(c) To promote the use and expansion of thematic platforms of cooperation, such as global technology pools and global systems to share know-how, innovation and research and ensure access to technology and information on disaster risk reduction;

(d) To incorporate disaster risk reduction measures into multilateral and bilateral development assistance programmes within and across all sectors, as appropriate, related to poverty reduction, sustainable development, natural resource management, the environment, urban development and adaptation to climate change.

Support from international organizations

48. To support the implementation of the present Framework, the following is necessary:

Such vulnerability requires the urgent strengthening of international cooperation and ensuring genuine and durable partnerships at the regional and international levels in order to support developing countries to implement the present Framework, in accordance with their national priorities and needs. Similar attention and appropriate assistance should also be extended to other disaster-prone countries with specific characteristics, such as archipelagic countries, as well as countries with extensive coastlines.

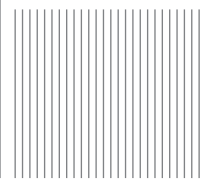
42. Disasters can disproportionately affect small island developing States, owing to their unique and particular vulnerabilities. The effects of disasters, some of which have increased in intensity and have been exacerbated by climate change, impede their progress towards sustainable development. Given the special case of small island developing States, there is a critical need to build resilience and to provide particular support through the implementation of the SIDS Accelerated Modalities of Action (SAMOA) Pathway¹¹ in the area of disaster risk reduction.

43. African countries continue to face challenges related to disasters and increasing risks, including those related to enhancing resilience of infrastructure, health and livelihoods. These challenges require increased international cooperation and the provision of adequate support to African countries to allow for the implementation of the present Framework.

44. North-South cooperation, complemented by South-South and triangular cooperation, has proven to be key to reducing disaster risk and there is a need to further strengthen cooperation in both areas. Partnerships play an additional important role by harnessing the full potential of countries and supporting their national capacities in disaster risk management and in improving the social, health and economic well-being of individuals, communities and countries.

45. Efforts by developing countries offering South-South and triangular cooperation should not reduce North-South cooperation from developed countries as they complement North-South cooperation.

46. Financing from a variety of international sources, public and private transfer of reliable, affordable, appropriate and modern environmentally sound technology, on concessional and preferential terms, as mutually agreed, capacity-building assistance for developing countries and enabling institutional and policy environments at all

37. With reference to General Assembly resolution 68/211 of 20 December 2013, commitments by relevant stakeholders are important in order to identify modalities of cooperation and to implement the present Framework. Those commitments should be specific and time-bound in order to support the development of partnerships at local, national, regional and global levels and the implementation of local and national disaster risk reduction strategies and plans. All stakeholders are encouraged to publicize their commitments and their fulfilment in support of the implementation of the present Framework, or of the national and local disaster risk management plans, through the website of the United Nations Office for Disaster Risk Reduction.

VI. International cooperation and global partnership

General considerations

38. Given their different capacities, as well as the linkage between the level of support provided to them and the extent to which they will be able to implement the present Framework, developing countries require an enhanced provision of means of implementation, including adequate, sustainable and timely resources, through international cooperation and global partnerships for development, and continued international support, so as to strengthen their efforts to reduce disaster risk.

39. International cooperation for disaster risk reduction includes a variety of sources and is a critical element in supporting the efforts of developing countries to reduce disaster risk.

40. In addressing economic disparity and disparity in technological innovation and research capacity among countries, it is crucial to enhance technology transfer, involving a process of enabling and facilitating flows of skill, knowledge, ideas, know-how and technology from developed to developing countries in the implementation of the present Framework.

41. Disaster-prone developing countries, in particular the least developed countries, small island developing States, landlocked developing countries and African countries, as well as middle-income countries facing specific challenges, warrant particular attention in view of their higher vulnerability and risk levels, which often greatly exceed their capacity to respond to and recover from disasters.

- (v) Indigenous peoples, through their experience and traditional knowledge, provide an important contribution to the development and implementation of plans and mechanisms, including for early warning;
 - (vi) Migrants contribute to the resilience of communities and societies, and their knowledge, skills and capacities can be useful in the design and implementation of disaster risk reduction;
- (b) Academia, scientific and research entities and networks to focus on the disaster risk factors and scenarios, including emerging disaster risks, in the medium and long term; increase research for regional, national and local application; support action by local communities and authorities; and support the interface between policy and science for decision-making;
- (c) Business, professional associations and private sector financial institutions, including financial regulators and accounting bodies, as well as philanthropic foundations, to integrate disaster risk management, including business continuity, into business models and practices through disaster-risk-informed investments, especially in micro, small and medium-sized enterprises; engage in awareness-raising and training for their employees and customers; engage in and support research and innovation, as well as technological development for disaster risk management; share and disseminate knowledge, practices and non sensitive data; and actively participate, as appropriate and under the guidance of the public sector, in the development of normative frameworks and technical standards that incorporate disaster risk management;
- (d) Media to take an active and inclusive role at the local, national, regional and global levels in contributing to the raising of public awareness and understanding and disseminate accurate and non-sensitive disaster risk, hazard and disaster information, including on small-scale disasters, in a simple, transparent, easy-to-understand and accessible manner, in close cooperation with national authorities; adopt specific disaster risk reduction communications policies; support, as appropriate, early warning systems and life-saving protective measures; and stimulate a culture of prevention and strong community involvement in sustained public education campaigns and public consultations at all levels of society, in accordance with national practices.

support to States, in accordance with national policies, laws and regulations, in the implementation of the present Framework at local, national, regional and global levels. Their commitment, goodwill, knowledge, experience and resources will be required.

36. When determining specific roles and responsibilities for stakeholders, and at the same time building on existing relevant international instruments, States should encourage the following actions on the part of all public and private stakeholders:

(a) Civil society, volunteers, organized voluntary work organizations and community-based organizations to participate, in collaboration with public institutions, to, inter alia, provide specific knowledge and pragmatic guidance in the context of the development and implementation of normative frameworks, standards and plans for disaster risk reduction; engage in the implementation of local, national, regional and global plans and strategies; contribute to and support public awareness, a culture of prevention and education on disaster risk; and advocate for resilient communities and an inclusive and all-of-society disaster risk management that strengthen synergies across groups, as appropriate. On this point, it should be noted that:

(i) Women and their participation are critical to effectively managing disaster risk and designing, resourcing and implementing gender-sensitive disaster risk reduction policies, plans and programmes; and adequate capacity building measures need to be taken to empower women for preparedness as well as to build their capacity to secure alternate means of livelihood in post-disaster situations;

(ii) Children and youth are agents of change and should be given the space and modalities to contribute to disaster risk reduction, in accordance with legislation, national practice and educational curricula;

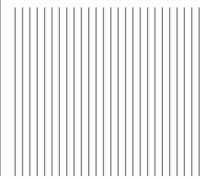
(iii) Persons with disabilities and their organizations are critical in the assessment of disaster risk and in designing and implementing plans tailored to specific requirements, taking into consideration, inter alia, the principles of universal design;

(iv) Older persons have years of knowledge, skills and wisdom, which are invaluable assets to reduce disaster risk, and they should be included in the design of policies, plans and mechanisms, including for early warning;

- (a) To develop and strengthen, as appropriate, coordinated regional approaches and operational mechanisms to prepare for and ensure rapid and effective disaster response in situations that exceed national coping capacities;
- (b) To promote the further development and dissemination of instruments, such as standards, codes, operational guides and other guidance instruments, to support coordinated action in disaster preparedness and response and facilitate information sharing on lessons learned and best practices for policy practice and post-disaster reconstruction programmes;
- (c) To promote the further development of and investment in effective, nationally compatible, regional multi-hazard early warning mechanisms, where relevant, in line with the Global Framework for Climate Services, and facilitate the sharing and exchange of information across all countries;
- (d) To enhance international mechanisms, such as the International Recovery Platform, for the sharing of experience and learning among countries and all relevant stakeholders;
- (e) To support, as appropriate, the efforts of relevant United Nations entities to strengthen and implement global mechanisms on hydrometeorological issues in order to raise awareness and improve understanding of water-related disaster risks and their impact on society, and advance strategies for disaster risk reduction upon the request of States;
- (f) To support regional cooperation to deal with disaster preparedness, including through common exercises and drills;
- (g) To promote regional protocols to facilitate the sharing of response capacities and resources during and after disasters;
- (h) To train the existing workforce and volunteers in disaster response.

V. Role of stakeholders

35. While States have the overall responsibility for reducing disaster risk, it is a shared responsibility between Governments and relevant stakeholders. In particular, non-State stakeholders play an important role as enablers in providing

(j) To promote the incorporation of disaster risk management into post-disaster recovery and rehabilitation processes, facilitate the link between relief, rehabilitation and development, use opportunities during the recovery phase to develop capacities that reduce disaster risk in the short, medium and long term, including through the development of measures

such as land-use planning, structural standards improvement and the sharing of expertise, knowledge, post-disaster reviews and lessons learned and integrate post-disaster reconstruction into the economic and social sustainable development of affected areas. This should also apply to temporary settlements for persons displaced by disasters;

(k) To develop guidance for preparedness for disaster reconstruction, such as on land-use planning and structural standards improvement, including by learning from the recovery and reconstruction programmes over the decade since the adoption of the Hyogo Framework for Action, and exchanging experiences, knowledge and lessons learned;

(l) To consider the relocation of public facilities and infrastructures to areas outside the risk range, wherever possible, in the post-disaster reconstruction process, in consultation with the people concerned, as appropriate;

(m) To strengthen the capacity of local authorities to evacuate persons living in disaster-prone areas;

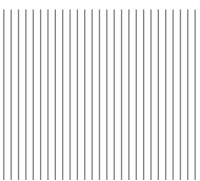
(n) To establish a mechanism of case registry and a database of mortality caused by disaster in order to improve the prevention of morbidity and mortality;

(o) To enhance recovery schemes to provide psychosocial support and mental health services for all people in need;

(p) To review and strengthen, as appropriate, national laws and procedures on international cooperation, based on the Guidelines for the Domestic Facilitation and Regulation of International Disaster Relief and Initial Recovery Assistance.

Global and regional levels

34. To achieve this, it is important:

and emergency communications mechanisms, social technologies and hazard-monitoring telecommunications systems; develop such systems through a participatory process; tailor them to the needs of users, including social and cultural requirements, in particular gender; promote the application of simple and low-cost early warning equipment and facilities; and broaden release channels for natural disaster early warning information;

(c) To promote the resilience of new and existing critical infrastructure, including water, transportation and telecommunications infrastructure, educational facilities, hospitals and other health facilities, to ensure that they remain safe, effective and operational during and after disasters in order to provide life-saving and essential services;

(d) To establish community centres for the promotion of public awareness and the stockpiling of necessary materials to implement rescue and relief activities;

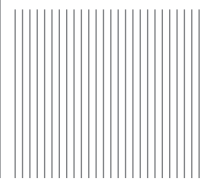
(e) To adopt public policies and actions that support the role of public service workers to establish or strengthen coordination and funding mechanisms and procedures for relief assistance and plan and prepare for post-disaster recovery and reconstruction;

(f) To train the existing workforce and voluntary workers in disaster response and strengthen technical and logistical capacities to ensure better response in emergencies;

(g) To ensure the continuity of operations and planning, including social and economic recovery and the provision of basic services in the post-disaster phase;

(h) To promote regular disaster preparedness, response and recovery exercises, including evacuation drills, training and the establishment of area-based support systems, with a view to ensuring rapid and effective response to disasters and related displacement, including access to safe shelter, essential food and non-food relief supplies, as appropriate to local needs;

(i) To promote the cooperation of diverse institutions, multiple authorities and related stakeholders at all levels, including affected communities and business, in view of the complex and costly nature of post-disaster reconstruction, under the coordination of national authorities;

programmes in order to ensure resilience to shocks at the household and community levels;

(h) To strengthen and broaden international efforts aimed at eradicating hunger and poverty through disaster risk reduction;

(i) To promote and support collaboration among relevant public and private stakeholders to enhance the resilience of business to disasters.

Priority 4: Enhancing disaster preparedness for effective response and to “Build Back Better” in recovery, rehabilitation and reconstruction

32. The steady growth of disaster risk, including the increase of people and assets exposure, combined with the lessons learned from past disasters, indicates the need to further strengthen disaster preparedness for response, take action in anticipation of events, integrate disaster risk reduction in response preparedness and ensure that capacities are in place for effective response and recovery at all levels. Empowering women and persons with disabilities to publicly lead and promote gender equitable and universally accessible response, recovery, rehabilitation and reconstruction approaches is key. Disasters have demonstrated that the recovery, rehabilitation and reconstruction phase, which needs to be prepared ahead of a disaster, is a critical opportunity to “Build Back Better”, including through integrating disaster risk reduction into development measures, making nations and communities resilient to disasters.

National and local levels

33. To achieve this, it is important:

(a) To prepare or review and periodically update disaster preparedness and contingency policies, plans and programmes with the involvement of the relevant institutions, considering climate change scenarios and their impact on disaster risk, and facilitating, as appropriate, the participation of all sectors and relevant stakeholders;

(b) To invest in, develop, maintain and strengthen people-centred multi-hazard, multisectoral forecasting and early warning systems, disaster risk

(q) To promote and integrate disaster risk management approaches throughout the tourism industry, given the often heavy reliance on tourism as a key economic driver.

Global and regional levels

31. To achieve this, it is important:

(a) To promote coherence across systems, sectors and organizations related to sustainable development and to disaster risk reduction in their policies, plans, programmes and processes;

(b) To promote the development and strengthening of disaster risk transfer and sharing mechanisms and instruments in close cooperation with partners in the international community, business, international financial institutions and other relevant stakeholders;

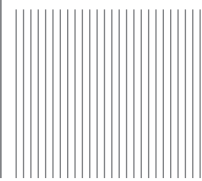
(c) To promote cooperation between academic, scientific and research entities and networks and the private sector to develop new products and services to help to reduce disaster risk, in particular those that would assist developing countries and their specific challenges;

(d) To encourage the coordination between global and regional financial institutions with a view to assessing and anticipating the potential economic and social impacts of disasters;

(e) To enhance cooperation between health authorities and other relevant stakeholders to strengthen country capacity for disaster risk management for health, the implementation of the International Health Regulations (2005) and the building of resilient health systems;

(f) To strengthen and promote collaboration and capacity-building for the protection of productive assets, including livestock, working animals, tools and seeds;

(g) To promote and support the development of social safety nets as disaster risk reduction measures linked to and integrated with livelihood enhancement

especially at the local level; developing the capacity of health workers in understanding disaster risk and applying and implementing disaster risk reduction approaches in health work; promoting and enhancing the training capacities in the field of disaster medicine; and supporting and training community health groups in disaster risk reduction approaches in health programmes, in collaboration with other sectors, as well as in the implementation of the International Health Regulations (2005) of the World Health Organization;

(j) To strengthen the design and implementation of inclusive policies and social safety-net mechanisms, including through community involvement, integrated with livelihood enhancement programmes, and access to basic health-care services, including maternal, newborn and child health, sexual and reproductive health, food security and nutrition, housing and education, towards the eradication of poverty, to find durable solutions in the post-disaster phase and to empower and assist people disproportionately affected by disasters;

(k) People with life-threatening and chronic disease, due to their particular needs, should be included in the design of policies and plans to manage their risks before, during and after disasters, including having access to life-saving services;

(l) To encourage the adoption of policies and programmes addressing disaster-induced human mobility to strengthen the resilience of affected people and that of host communities, in accordance with national laws and circumstances;

(m) To promote, as appropriate, the integration of disaster risk reduction considerations and measures in financial and fiscal instruments;

(n) To strengthen the sustainable use and management of ecosystems and implement integrated environmental and natural resource management approaches that incorporate disaster risk reduction;

(o) To increase business resilience and protection of livelihoods and productive assets throughout the supply chains, ensure continuity of services and integrate disaster risk management into business models and practices;

(p) To strengthen the protection of livelihoods and productive assets, including livestock, working animals, tools and seeds;

investments, particularly through structural, non-structural and functional disaster risk prevention and reduction measures in critical facilities, in particular schools and hospitals and physical infrastructures; building better from the start to withstand hazards through proper design and construction, including the use of the principles of universal design and the standardization of building materials; retrofitting and rebuilding; nurturing a culture of maintenance; and taking into account economic, social, structural, technological and environmental impact assessments;

(d) To protect or support the protection of cultural and collecting institutions and other sites of historical, cultural heritage and religious interest;

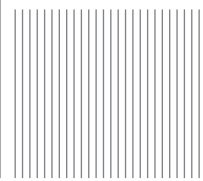
(e) To promote the disaster risk resilience of workplaces through structural and non-structural measures;

(f) To promote the mainstreaming of disaster risk assessments into land-use policy development and implementation, including urban planning, land degradation assessments and informal and non-permanent housing, and the use of guidelines and follow-up tools informed by anticipated demographic and environmental changes;

(g) To promote the mainstreaming of disaster risk assessment, mapping and management into rural development planning and management of, inter alia, mountains, rivers, coastal flood plain areas, drylands, wetlands and all other areas prone to droughts and flooding, including through the identification of areas that are safe for human settlement, and at the same time preserving ecosystem functions that help to reduce risks;

(h) To encourage the revision of existing or the development of new building codes and standards and rehabilitation and reconstruction practices at the national or local levels, as appropriate, with the aim of making them more applicable within the local context, particularly in informal and marginal human settlements, and reinforce the capacity to implement, survey and enforce such codes through an appropriate approach, with a view to fostering disaster-resistant structures;

(i) To enhance the resilience of national health systems, including by integrating disaster risk management into primary, secondary and tertiary health care,

disaster risk, including epidemic and displacement risk;

(e) To promote mutual learning and exchange of good practices and information through, inter alia, voluntary and self-initiated peer reviews among interested States;

(f) To promote the strengthening of, as appropriate, international voluntary mechanisms for monitoring and assessment of disaster risks, including relevant data and information, benefiting from the experience of the Hyogo Framework for Action Monitor. Such mechanisms may promote the exchange of non-sensitive information on disaster risks to the relevant national Government bodies and stakeholders in the interest of sustainable social and economic development.

Priority 3: Investing in disaster risk reduction for resilience

29. Public and private investment in disaster risk prevention and reduction through structural and non-structural measures are essential to enhance the economic, social, health and cultural resilience of persons, communities, countries and their assets, as well as the environment. These can be drivers of innovation, growth and job creation. Such measures are cost-effective and instrumental to save lives, prevent and reduce losses and ensure effective recovery and rehabilitation.

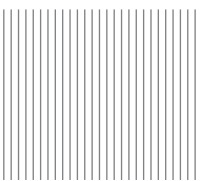
National and local levels

30. To achieve this, it is important:

(a) To allocate the necessary resources, including finance and logistics, as appropriate, at all levels of administration for the development and the implementation of disaster risk reduction strategies, policies, plans, laws and regulations in all relevant sectors;

(b) To promote mechanisms for disaster risk transfer and insurance, risk-sharing and retention and financial protection, as appropriate, for both public and private investment in order to reduce the financial impact of disasters on Governments and societies, in urban and rural areas;

(c) To strengthen, as appropriate, disaster-resilient public and private

sector, civil society, professional associations, scientific organizations and the United Nations;

(k) To formulate public policies, where applicable, aimed at addressing the issues of prevention or relocation, where possible, of human settlements in disaster risk-prone zones, subject to national law and legal systems.

Global and regional levels

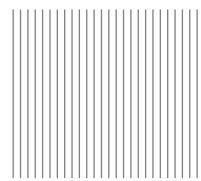
28. To achieve this, it is important:

(a) To guide action at the regional level through agreed regional and subregional strategies and mechanisms for cooperation for disaster risk reduction, as appropriate, in the light of the present Framework, in order to foster more efficient planning, create common information systems and exchange good practices and programmes for cooperation and capacity development, in particular to address common and transboundary disaster risks;

(b) To foster collaboration across global and regional mechanisms and institutions for the implementation and coherence of instruments and tools relevant to disaster risk reduction, such as for climate change, biodiversity, sustainable development, poverty eradication, environment, agriculture, health, food and nutrition and others, as appropriate;

(c) To actively engage in the Global Platform for Disaster Risk Reduction, the regional and subregional platforms for disaster risk reduction and the thematic platforms in order to forge partnerships, periodically assess progress on implementation and share practice and knowledge on disaster risk-informed policies, programmes and investments, including on development and climate issues, as appropriate, as well as to promote the integration of disaster risk management in other relevant sectors. Regional intergovernmental organizations should play an important role in the regional platforms for disaster risk reduction;

(d) To promote transboundary cooperation to enable policy and planning for the implementation of ecosystem-based approaches with regard to shared resources, such as within river basins and along coastlines, to build resilience and reduce

(e) To develop and strengthen, as appropriate, mechanisms to follow up, periodically assess and publicly report on progress on national and local plans; and promote public scrutiny and encourage institutional debates, including by parliamentarians and other relevant officials, on progress reports of local and national plans for disaster risk reduction;

(f) To assign, as appropriate, clear roles and tasks to community representatives within disaster risk management institutions and processes and decision-making through relevant legal frameworks, and undertake comprehensive public and community consultations during the development of such laws and regulations to support their implementation;

(g) To establish and strengthen government coordination forums composed of relevant stakeholders at the national and local levels, such as national and local platforms for disaster risk reduction, and a designated national focal point for implementing the Sendai Framework for Disaster Risk Reduction 2015–2030. It is necessary for such mechanisms to have a strong foundation in national institutional frameworks with clearly assigned responsibilities and authority to, inter alia, identify sectoral and multisectoral disaster risk, build awareness and knowledge of disaster risk through sharing and dissemination of non-sensitive disaster risk information and data, contribute to and coordinate reports on local and national disaster risk, coordinate public awareness campaigns on disaster risk, facilitate and support local multisectoral cooperation (e.g. among local governments) and contribute to the determination of and reporting on national and local disaster risk management plans and all policies relevant for disaster risk management. These responsibilities should be established through laws, regulations, standards and procedures;

(h) To empower local authorities, as appropriate, through regulatory and financial means to work and coordinate with civil society, communities and indigenous peoples and migrants in disaster risk management at the local level;

(i) To encourage parliamentarians to support the implementation of disaster risk reduction by developing new or amending relevant legislation and setting budget allocations;

(j) To promote the development of quality standards, such as certifications and awards for disaster risk management, with the participation of the private

plans, competence, guidance and coordination within and across sectors, as well as participation of relevant stakeholders, are needed. Strengthening disaster risk governance for prevention, mitigation, preparedness, response, recovery and rehabilitation is therefore necessary and fosters collaboration and partnership across mechanisms and institutions for the implementation of instruments relevant to disaster risk reduction and sustainable development.

National and local levels

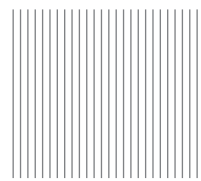
27. To achieve this, it is important:

(a) To mainstream and integrate disaster risk reduction within and across all sectors and review and promote the coherence and further development, as appropriate, of national and local frameworks of laws, regulations and public policies, which, by defining roles and responsibilities, guide the public and private sectors in: (i) addressing disaster risk in publically owned, managed or regulated services and infrastructures; (ii) promoting and providing incentives, as relevant, for actions by persons, households, communities and businesses; (iii) enhancing relevant mechanisms and initiatives for disaster risk transparency, which may include financial incentives, public awareness-raising and training initiatives, reporting requirements and legal and administrative measures; and (iv) putting in place coordination and organizational structures;

(b) To adopt and implement national and local disaster risk reduction strategies and plans, across different timescales, with targets, indicators and time frames, aimed at preventing the creation of risk, the reduction of existing risk and the strengthening of economic, social, health and environmental resilience;

(c) To carry out an assessment of the technical, financial and administrative disaster risk management capacity to deal with the identified risks at the local and national levels;

(d) To encourage the establishment of necessary mechanisms and incentives to ensure high levels of compliance with the existing safety-enhancing provisions of sectoral laws and regulations, including those addressing land use and urban planning, building codes, environmental and resource management and health and safety standards, and update them, where needed, to ensure an adequate focus on disaster risk management;

million safe schools and hospitals” initiative; the “Making Cities Resilient: My city is getting ready” campaign; the United Nations Sasakawa Award for Disaster Risk Reduction; and the annual United Nations International Day for Disaster Reduction), to promote a culture of disaster prevention, resilience and responsible citizenship, generate understanding of disaster risk, support mutual learning and share experiences; and encourage public and private stakeholders to actively engage in such initiatives and to develop new ones at the local, national, regional and global levels;

(g) To enhance the scientific and technical work on disaster risk reduction and its mobilization through the coordination of existing networks and scientific research institutions at all levels and in all regions, with the support of the United Nations Office for Disaster Risk Reduction Scientific and Technical Advisory Group, in order to strengthen the evidence- base in support of the implementation of the present Framework; promote scientific research on disaster risk patterns, causes and effects; disseminate risk information with the best use of geospatial information technology; provide guidance on methodologies and standards for risk assessments, disaster risk modelling and the use of data; identify research and technology gaps and set recommendations for research priority areas in disaster risk reduction; promote and support the availability and application of science and technology to decision-making; contribute to the update of the publication entitled “2009 UNISDR Terminology on Disaster Risk Reduction”; use post-disaster reviews as opportunities to enhance learning and public policy; and disseminate studies;

(h) To encourage the availability of copyrighted and patented materials, including through negotiated concessions, as appropriate;

(i) To enhance access to and support for innovation and technology, as well as in long-term, multi-hazard and solution-driven research and development in the field of disaster risk management.

Priority 2: Strengthening disaster risk governance to manage disaster risk

26. Disaster risk governance at the national, regional and global levels is of great importance for an effective and efficient management of disaster risk. Clear vision,

(o) To enhance collaboration among people at the local level to disseminate disaster risk information through the involvement of community-based organizations and non-governmental organizations.

Global and regional levels

25. To achieve this, it is important:

(a) To enhance the development and dissemination of science-based methodologies and tools to record and share disaster losses and relevant disaggregated data and statistics, as well as to strengthen disaster risk modelling, assessment, mapping, monitoring and multi-hazard early warning systems;

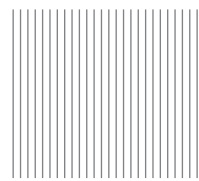
(b) To promote the conduct of comprehensive surveys on multi-hazard disaster risks and the development of regional disaster risk assessments and maps, including climate change scenarios;

(c) To promote and enhance, through international cooperation, including technology transfer, access to and the sharing and use of non-sensitive data and information, as appropriate, communications and geospatial and space-based technologies and related services; maintain and strengthen in situ and remotely-sensed earth and climate observations; and strengthen the utilization of media, including social media, traditional media, big data and mobile phone networks, to support national measures for successful disaster risk communication, as appropriate and in accordance with national laws;

(d) To promote common efforts in partnership with the scientific and technological community, academia and the private sector to establish, disseminate and share good practices internationally;

(e) To support the development of local, national, regional and global user-friendly systems and services for the exchange of information on good practices, cost-effective and easy-to-use disaster risk reduction technologies and lessons learned on policies, plans and measures for disaster risk reduction;

(f) To develop effective global and regional campaigns as instruments for public awareness and education, building on the existing ones (for example, the “One

communities and volunteers, as well as the private sector, through sharing experiences, lessons learned, good practices and training and education on disaster risk reduction, including the use of existing training and education mechanisms and peer learning;

(h) To promote and improve dialogue and cooperation among scientific and technological communities, other relevant stakeholders and policymakers in order to facilitate a science- policy interface for effective decision-making in disaster risk management;

(i) To ensure the use of traditional, indigenous and local knowledge and practices, as appropriate, to complement scientific knowledge in disaster risk assessment and the development and implementation of policies, strategies, plans and programmes of specific sectors, with a cross-sectoral approach, which should be tailored to localities and to the context;

(j) To strengthen technical and scientific capacity to capitalize on and consolidate existing knowledge and to develop and apply methodologies and models to assess disaster risks, vulnerabilities and exposure to all hazards;

(k) To promote investments in innovation and technology development in long-term, multi- hazard and solution-driven research in disaster risk management to address gaps, obstacles, interdependencies and social, economic, educational and environmental challenges and disaster risks;

(l) To promote the incorporation of disaster risk knowledge, including disaster prevention, mitigation, preparedness, response, recovery and rehabilitation, in formal and non-formal education, as well as in civic education at all levels, as well as in professional education and training;

(m) To promote national strategies to strengthen public education and awareness in disaster risk reduction, including disaster risk information and knowledge, through campaigns, social media and community mobilization, taking into account specific audiences and their needs;

(n) To apply risk information in all its dimensions of vulnerability, capacity and exposure of persons, communities, countries and assets, as well as hazard characteristics, to develop and implement disaster risk reduction policies;

understanding of disaster risk in all its dimensions of vulnerability, capacity, exposure of persons and assets, hazard characteristics and the environment. Such knowledge can be leveraged for the purpose of pre-disaster risk assessment, for prevention and mitigation and for the development and implementation of appropriate preparedness and effective response to disasters.

National and local levels

24. To achieve this, it is important:

(a) To promote the collection, analysis, management and use of relevant data and practical information and ensure its dissemination, taking into account the needs of different categories of users, as appropriate;

(b) To encourage the use of and strengthening of baselines and periodically assess disaster risks, vulnerability, capacity, exposure, hazard characteristics and their possible sequential effects at the relevant social and spatial scale on ecosystems, in line with national circumstances;

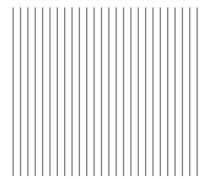
(c) To develop, periodically update and disseminate, as appropriate, location-based disaster risk information, including risk maps, to decision makers, the general public and communities at risk of exposure to disaster in an appropriate format by using, as applicable, geospatial information technology;

(d) To systematically evaluate, record, share and publicly account for disaster losses and understand the economic, social, health, education, environmental and cultural heritage impacts, as appropriate, in the context of event-specific hazard-exposure and vulnerability information;

(e) To make non-sensitive hazard-exposure, vulnerability, risk, disaster and loss-disaggregated information freely available and accessible, as appropriate;

(f) To promote real time access to reliable data, make use of space and in situ information, including geographic information systems (GIS), and use information and communications technology innovations to enhance measurement tools and the collection, analysis and dissemination of data;

(g) To build the knowledge of government officials at all levels, civil society,

(m) Developing countries, in particular the least developed countries, small island developing States, landlocked developing countries and African countries, as well as middle-income and other countries facing specific disaster risk challenges, need adequate, sustainable and timely provision of support, including through finance, technology transfer and capacity- building from developed countries and partners tailored to their needs and priorities, as identified by them.

IV. Priorities for action

20. Taking into account the experience gained through the implementation of the Hyogo Framework for Action, and in pursuance of the expected outcome and goal, there is a need for focused action within and across sectors by States at local, national, regional and global levels in the following four priority areas:

Priority 1: Understanding disaster risk.

Priority 2: Strengthening disaster risk governance to manage disaster risk.

Priority 3: Investing in disaster risk reduction for resilience.

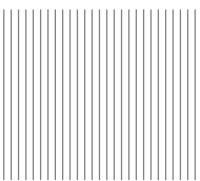
Priority 4: Enhancing disaster preparedness for effective response and to “Build Back Better” in recovery, rehabilitation and reconstruction.

21. In their approach to disaster risk reduction, States, regional and international organizations and other relevant stakeholders should take into consideration the key activities listed under each of these four priorities and should implement them, as appropriate, taking into consideration respective capacities and capabilities, in line with national laws and regulations.

22. In the context of increasing global interdependence, concerted international cooperation, an enabling international environment and means of implementation are needed to stimulate and contribute to developing the knowledge, capacities and motivation for disaster risk reduction at all levels, in particular for developing countries.

Priority 1: Understanding disaster risk

23. Policies and practices for disaster risk management should be based on an

responsibilities across public and private stakeholders, including business and academia, to ensure mutual outreach, partnership, complementarity in roles and accountability and follow-up;

(f) While the enabling, guiding and coordinating role of national and federal State Governments remain essential, it is necessary to empower local authorities and local communities to reduce disaster risk, including through resources, incentives and decision-making responsibilities, as appropriate;

(g) Disaster risk reduction requires a multi-hazard approach and inclusive risk-informed decision-making based on the open exchange and dissemination of disaggregated data, including by sex, age and disability, as well as on easily accessible, up-to-date, comprehensible, science-based, non-sensitive risk information, complemented by traditional knowledge;

(h) The development, strengthening and implementation of relevant policies, plans, practices and mechanisms need to aim at coherence, as appropriate, across sustainable development and growth, food security, health and safety, climate change and variability, environmental management and disaster risk reduction agendas. Disaster risk reduction is essential to achieve sustainable development;

(i) While the drivers of disaster risk may be local, national, regional or global in scope, disaster risks have local and specific characteristics that must be understood for the determination of measures to reduce disaster risk;

(j) Addressing underlying disaster risk factors through disaster risk-informed public and private investments is more cost-effective than primary reliance on post-disaster response and recovery, and contributes to sustainable development;

(k) In the post-disaster recovery, rehabilitation and reconstruction phase, it is critical to prevent the creation of and to reduce disaster risk by “Building Back Better” and increasing public education and awareness of disaster risk;

(l) An effective and meaningful global partnership and the further strengthening of international cooperation, including the fulfilment of respective commitments of official development assistance by developed countries, are essential for effective disaster risk management;

III. Guiding principles

19. Drawing from the principles contained in the Yokohama Strategy for a Safer World: Guidelines for Natural Disaster Prevention, Preparedness and Mitigation and its Plan of Action¹⁰ and the Hyogo Framework for Action, the implementation of the present Framework will be guided by the following principles, while taking into account national circumstances, and consistent with domestic laws as well as international obligations and commitments:

(a) Each State has the primary responsibility to prevent and reduce disaster risk, including through international, regional, subregional, transboundary and bilateral cooperation. The reduction of disaster risk is a common concern for all States and the extent to which developing countries are able to effectively enhance and implement national disaster risk reduction policies and measures in the context of their respective circumstances and capabilities can be further enhanced through the provision of sustainable international cooperation;

(b) Disaster risk reduction requires that responsibilities be shared by central Governments and relevant national authorities, sectors and stakeholders, as appropriate to their national circumstances and systems of governance;

(c) Managing the risk of disasters is aimed at protecting persons and their property, health, livelihoods and productive assets, as well as cultural and environmental assets, while promoting and protecting all human rights, including the right to development;

(d) Disaster risk reduction requires an all-of-society engagement and partnership. It also requires empowerment and inclusive, accessible and non discriminatory participation, paying special attention to people disproportionately affected by disasters, especially the poorest. A gender, age, disability and cultural perspective should be integrated in all policies and practices, and women and youth leadership should be promoted. In this context, special attention should be paid to the improvement of organized voluntary work of citizens;

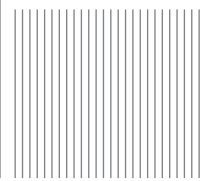
(e) Disaster risk reduction and management depends on coordination mechanisms within and across sectors and with relevant stakeholders at all levels, and it requires the full engagement of all State institutions of an executive and legislative nature at national and local levels and a clear articulation of

goal of the present Framework, seven global targets have been agreed. These targets will be measured at the global level and will be complemented by work to develop appropriate indicators. National targets and indicators will contribute to the achievement of the outcome and goal of the present Framework. The seven global targets are:

- (a) Substantially reduce global disaster mortality by 2030, aiming to lower the average per 100,000 global mortality rate in the decade 2020–2030 compared to the period 2005–2015;
- (b) Substantially reduce the number of affected people globally by 2030, aiming to lower the average global figure per 100,000 in the decade 2020–2030 compared to the period 2005–2015;⁹
- (c) Reduce direct disaster economic loss in relation to global gross domestic product (GDP) by 2030;
- (d) Substantially reduce disaster damage to critical infrastructure and disruption of basic services, among them health and educational facilities, including through developing their resilience by 2030;
- (e) Substantially increase the number of countries with national and local disaster risk reduction strategies by 2020;
- (f) Substantially enhance international cooperation to developing countries through adequate and sustainable support to complement their national actions for implementation of the present Framework by 2030;
- (g) Substantially increase the availability of and access to multi-hazard early warning systems and disaster risk information and assessments to people by 2030

9. Categories of affected people will be elaborated in the process for post-Sendai work decided by the Conference

10. A/CONF.172/9, chap. I, resolution 1, annex I.

frequent and infrequent, sudden and slow-onset disasters caused by natural or man-made hazards, as well as related environmental, technological and biological hazards and risks. It aims to guide the multi-hazard management of disaster risk in development at all levels as well as within and across all sectors.

II. Expected outcome and goal

16. While some progress in building resilience and reducing losses and damages has been achieved, a substantial reduction of disaster risk requires perseverance and persistence, with a more explicit focus on people and their health and livelihoods, and regular follow-up. Building on the Hyogo Framework for Action, the present Framework aims to achieve the following outcome over the next 15 years:

The substantial reduction of disaster risk and losses in lives, livelihoods and health and in the economic, physical, social, cultural and environmental assets of persons, businesses, communities and countries.

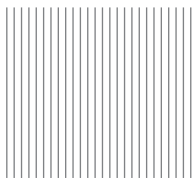
The realization of this outcome requires the strong commitment and involvement of political leadership in every country at all levels in the implementation and follow-up of the present Framework and in the creation of the necessary conducive and enabling environment.

17. To attain the expected outcome, the following goal must be pursued:

Prevent new and reduce existing disaster risk through the implementation of integrated and inclusive economic, structural, legal, social, health, cultural, educational, environmental, technological, political and institutional measures that prevent and reduce hazard exposure and vulnerability to disaster, increase preparedness for response and recovery, and thus strengthen resilience.

The pursuance of this goal requires the enhancement of the implementation capacity and capability of developing countries, in particular the least developed countries, small island developing States, landlocked developing countries and African countries, as well as middle-income countries facing specific challenges, including the mobilization of support through international cooperation for the provision of means of implementation in accordance with their national priorities.

18. To support the assessment of global progress in achieving the outcome and

policies, institutions, goals, indicators and measurement systems for implementation, while respecting the respective mandates. Ensuring credible links, as appropriate, between these processes will contribute to building resilience and achieving the global goal of eradicating poverty.

12. It is recalled that the outcome document of the United Nations Conference on Sustainable Development, held in 2012, entitled “The future we want”,⁶ called for disaster risk reduction and the building of resilience to disasters to be addressed with a renewed sense of urgency in the context of sustainable development and poverty eradication and, as appropriate, to be integrated at all levels. The Conference also reaffirmed all the principles of the Rio Declaration on Environment and Development.⁷

13. Addressing climate change as one of the drivers of disaster risk, while respecting the mandate of the United Nations Framework Convention on Climate Change,⁸ represents an opportunity to reduce disaster risk in a meaningful and coherent manner throughout the interrelated intergovernmental processes.

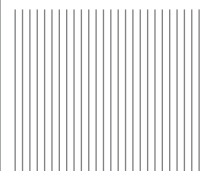
14. Against this background, and in order to reduce disaster risk, there is a need to address existing challenges and prepare for future ones by focusing on monitoring, assessing and understanding disaster risk and sharing such information and on how it is created; strengthening disaster risk governance and coordination across relevant institutions and sectors and the full and meaningful participation of relevant stakeholders at appropriate levels; investing in the economic, social, health, cultural and educational resilience of persons, communities and countries and the environment, as well as through technology and research; and enhancing multi-hazard early warning systems, preparedness, response, recovery, rehabilitation and reconstruction. To complement national action and capacity, there is a need to enhance international cooperation between developed and developing countries and between States and international organizations.

15. The present Framework will apply to the risk of small-scale and large-scale,

6. A/RES/66/288, annex.

7. Report of the United Nations Conference on Environment and Development, Rio de Janeiro, 3-14 June 1992, vol. I, Resolutions Adopted by the Conference (United Nations publication, Sales No. E.93.I.8 and corrigendum), resolution 1, annex I.

8. The climate change issues mentioned in this Framework remain within the mandate of the United Nations Framework Convention on Climate Change under the competences of the Parties to the Convention.

as well as academia and scientific and research institutions, to work more closely together and to create opportunities for collaboration, and for businesses to integrate disaster risk into their management practices.

8. International, regional, subregional and transboundary cooperation remains pivotal in supporting the efforts of States, their national and local authorities, as well as communities and businesses, to reduce disaster risk. Existing mechanisms may require strengthening in order to provide effective support and achieve better implementation. Developing countries, in particular the least developed countries, small island developing States, landlocked developing countries and African countries, as well as middle-income countries facing specific challenges, need special attention and support to augment domestic resources and capabilities through bilateral and multilateral channels in order to ensure adequate, sustainable, and timely means of implementation in capacity-building, financial and technical assistance and technology transfer, in accordance with international commitments.

9. Overall, the Hyogo Framework for Action has provided critical guidance in efforts to reduce disaster risk and has contributed to the progress towards the achievement of the Millennium Development Goals. Its implementation has, however, highlighted a number of gaps in addressing the underlying disaster risk factors, in the formulation of goals and priorities for action,⁵ in the need to foster disaster resilience at all levels and in ensuring adequate means of implementation. The gaps indicate a need to develop an action-oriented framework that Governments and relevant stakeholders can implement in a supportive and complementary manner, and which helps to identify disaster risks to be managed and guides investment to improve resilience.

10. Ten years after the adoption of the Hyogo Framework for Action, disasters continue to undermine efforts to achieve sustainable development.

11. The intergovernmental negotiations on the post 2015 development agenda, financing for development, climate change and disaster risk reduction provide the international community with a unique opportunity to enhance coherence across

5. The Hyogo Framework priorities for action 2005-2015 are: (1) ensure that disaster risk reduction is a national and a local priority with a strong institutional basis for implementation; (2) identify, assess and monitor disaster risks and enhance early warning; (3) use knowledge, innovation and education to build a culture of safety and resilience at all levels; (4) reduce the underlying risk factors; and (5) strengthen disaster preparedness for effective response at all levels.

generating new risks and a steady rise in disaster-related losses, with a significant economic, social, health, cultural and environmental impact in the short, medium and long term, especially at the local and community levels. Recurring small-scale disasters and slow-onset disasters particularly affect communities, households and small and medium-sized enterprises, constituting a high percentage of all losses. All countries –especially developing countries, where the mortality and economic losses from disasters are disproportionately higher – are faced with increasing levels of possible hidden costs and challenges in order to meet financial and other obligations.

5. It is urgent and critical to anticipate, plan for and reduce disaster risk in order to more effectively protect persons, communities and countries, their livelihoods, health, cultural heritage, socioeconomic assets and ecosystems, and thus strengthen their resilience.

6. Enhanced work to reduce exposure and vulnerability, thus preventing the creation of new disaster risks, and accountability for disaster risk creation are needed at all levels. More dedicated action needs to be focused on tackling underlying disaster risk drivers, such as the consequences of poverty and inequality, climate change and variability, unplanned and rapid urbanization, poor land management and compounding factors such as demographic change, weak institutional arrangements, non-risk-informed policies, lack of regulation and incentives for private disaster risk reduction investment, complex supply chains, limited availability of technology, unsustainable uses of natural resources, declining ecosystems, pandemics and epidemics. Moreover, it is necessary to continue strengthening good governance in disaster risk reduction strategies at the national, regional and global levels and improving preparedness and national coordination for disaster response, rehabilitation and reconstruction, and to use post-disaster recovery and reconstruction to “Build Back Better”, supported by strengthened modalities of international cooperation.

7. There has to be a broader and a more people-centred preventive approach to disaster risk. Disaster risk reduction practices need to be multi-hazard and multisectoral, inclusive and accessible in order to be efficient and effective. While recognizing their leading, regulatory and coordination role, Governments should engage with relevant stakeholders, including women, children and youth, persons with disabilities, poor people, migrants, indigenous peoples, volunteers, the community of practitioners and older persons in the design and implementation of policies, plans and standards. There is a need for the public and private sectors and civil society organizations,

